flor de card

Sant Llorenç des Cardassar * Gener del 2012 * núm. 399

Amb aquest número Flor de Card compleix 40 anys!

(febrer 1972-gener 2012)

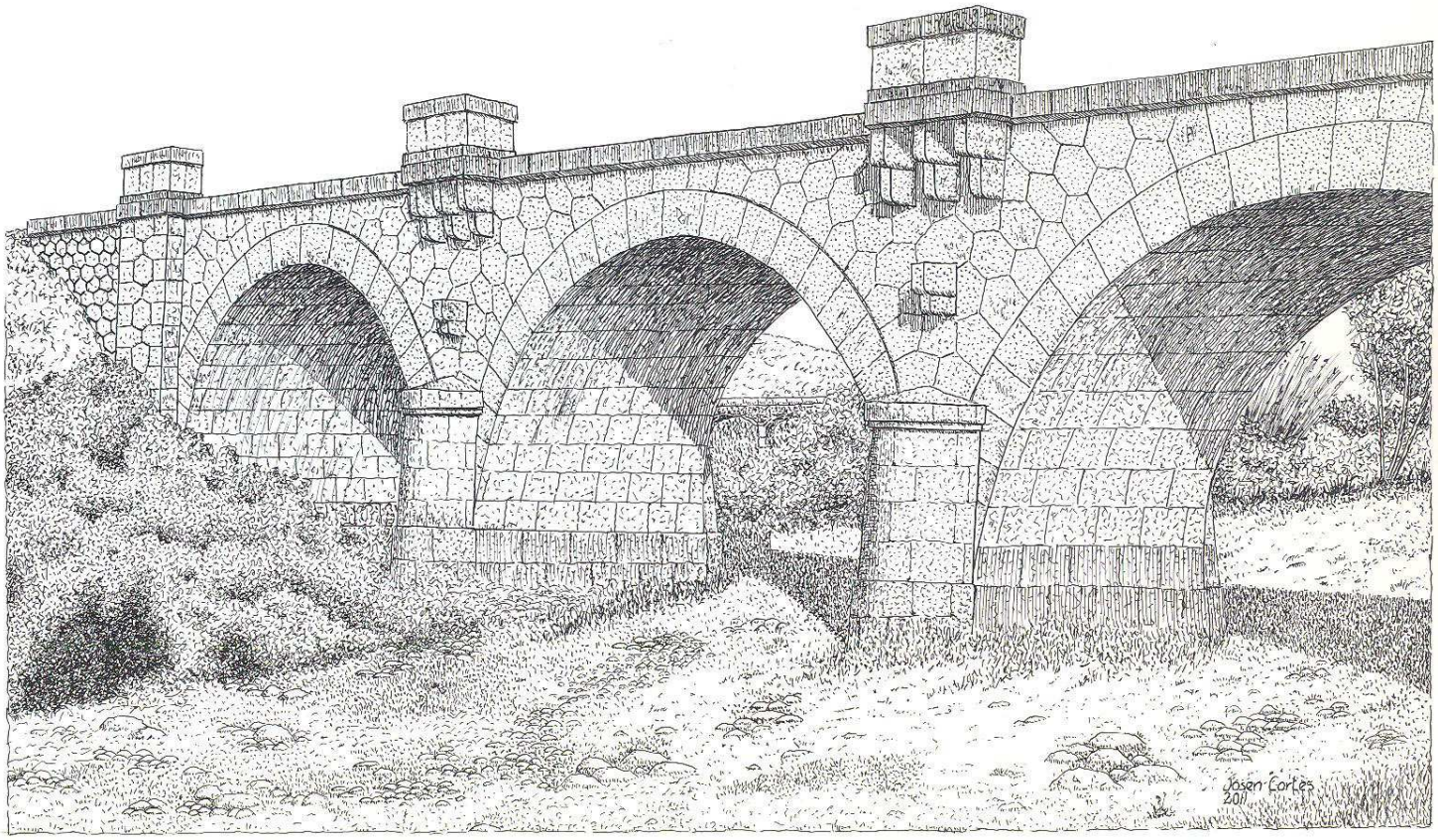

El pont del tren de Son Sureda

Flor de Card compleix 40 anys

Aquest mes de gener ha fet 40 anys que Flor de Card va veure la llum per primera vegada, una fita que poca gent -ni nosaltres mateixos- esperava aconseguir quan vàrem començar a editar-la. Durant aquest temps hi ha hagut moltes coses que han canviat a la revista, des dels sistemes d'impressió, estretament relacionats amb la qualitat formal del producte, fins als col·laboradors: n'hi han passat més de sis-cents i els qui fa anys que hi dedicam una part del nostre temps també hem anat canviant, com no podia esser d'altra manera, amb la qual cosa també han canviat les seccions, que s'han anat adaptant als temps i a les preferències dels seus autors.

Hi ha dues coses, però, que segueixen igual. Una, la total llibertat d'expressió, que hem mantingut des del començament, quan encara patíem la dictadura del general Franco. Som conscients que el nucli que porta Flor de Card sempre ha tengut un caire progressista i que es decanta cap al nacionalisme més o manco moderat -i mai no ens n'hem amagat-, però no hi ha ningú que pugui acusar-nos d'haver-li censurat un article, sigui quina sigui la seva ideologia. Sempre ha estat una revista que ha mantingut les portes obertes a totes les opinions, i si alguna gent no hi ha volgut col·laborar gaire ha estat exclusivament per pròpia decisió.

L'altra, que sempre ens hem posicionat fermament en la defensa de la nostra llengua i la nostra cultura, i si no s'ha publicat exclusivament en català des del principi només cal atribuir-ho al nostre desconeixement de l'idioma. De fet, en el primer número sols hi havia una quarta part en la nostra llengua, però en el darrer del primer any gairebé arribava a la meitat i a partir de 1981 -fa més de 30 anys- no s'admeten articles en cap altra llengua que no sigui la catalana. En aquest sentit, hem fet campanyes a favor de la normalització dels noms del carrers, correccions de barbarismes, articles sobre els nostres poetes i escriptors, nombrosos editorials i articles d'opinió en defensa de la llengua, dos estudis sociolingüístics... I, a la vista dels atacs que la llengua rep per part del Govern actual, sembla que ho haurem de continuar fent.

En aquests anys Flor de Card ha complit una tasca que consideram important: ha ofert les seves pàgines per a què els llorencins poguessin expressar la seva opinió sense haver de recórrer a diaris o revistes externs. Sabem que té molt més passat que futur, és llei de vida, i per això una part dels col·laboradors han ajudat a posar els fonaments d'una nova publicació, *Card.cat*, que es recolza en les noves tecnologies i xarxes socials per arribar a tots els racons del municipi, mantenint també el català com a llengua vehicular. Sembla evident que d'aquí a pocs anys la nova publicació haurà d'aguantar tot el pès de la premsa llorencina, quan Flor de Card consideri que la seva tasca haurà arribat a bon port i serà hora de passar-li el testimoni.

Mentrestant, celebrem les quatre dècades de Flor de Card, que durant molts anys ha estat la revista de Sant Llorenç des Cardassar.

Flor de Card

Revista d'informació general de Sant Llorenç des Cardassar (Mallorca)
Adreça: carrer de Sant Llorenç, 36
Correu electrònic: flordecard@premsaforana.cat
Telèfon: 971 569119
Publicitat: Ignasi Umbert: 670 355462
Domiciliacions: Antònia Galmés: 971 569471
Gener del 2012
Número 399
Dipòsit legal: PM 765-1973
Edita: Associació cultural Flor de Card
Imprimeix: Gràfiques Muntaner (Manacor)
Director: Josep Cortès i Servera
Consell de Redacció: Felip Forteza, Antònia Galmés, Guillem Quina, Joan Santandreu, Guillem Soler i Ignasi Umbert

Taula

Josep Cortès	Son Sureda	Portada
	Assemblea general FC	5
	El ple de gener	10
	Crònica informal	12
Jeroni Llambias	Déu i el Cèsar	3
Jubilats per Mallorca	Govern etnocida	3
Aina Simonet	Aniversari	3
Joan Llull	Gloses de la crisi	4
Redacció	Ayn Rand	5
Pau Quina	Esplugabous	6
	Fotografies antigues	11
	Esports	19
Llabias/Simonet	Demografia	6
Ignasi Umbert	De la llengua	7
Toni Nadal	Gent Gran	8
Tomàs Martínez	Dèiem	9
Guillem Pont	Llengua... amb dubtes	10
	De la certesa al dubte	20
Catalina Ferrer	El PP i el ple de dia 13	11
Sobreposat	S'Argument	14
Pedro Galmés	Na Burguesa	16
Amadeo Martínez	El cost de la casa Reial	17
Guillem Mesquida	Modernitat	18
Alumnes diversos	Pàgina escolar	22
Xesc Umbert	El temps	23
PSM	El català i el PP	24
Correu-e	Palma Arena	24
Forteza/Galmés	Distribució	

Nota

Els articles apareguts en aquesta revista expressen únicament l'opinió dels seus propis autors

Déu i el Cèsar

Jeroni Llambias

Avui en dia quasi tothom té clara l'autonomia del poder temporal enfront de qualsevol religió. Encara que a la pràctica no sempre tot funciona de manera tan clara.

Déu i l'Estat són dues coses diferents, separades i no contraposades, i que no estan al mateix nivell i que cadascuna ha d'ocupar el seu lloc, respectant la funció de l'altre. Déu, pot fer referència a la persona humana amb tota la seva dignitat i dret a l'exercici de la pròpia consciència i llibertat, i per tant el racó més íntim i "sagrat" de la persona que ningú, ni cap institució civil o religiosa pot malmenar, trepitjar o anul·lar, com si fos un poder suprem absolut. I l'Estat democràtic, legalment constituït, té la funció i el deure de legislar pel conjunt dels ciutadans i ciutadanes per tal d'organitzar la convivència des del respecte a la dignitat de la persona i cercant el bé comú i la vida de qualitat per tots, tan moralment com econòmicament. Quan l'Estat democràtic actua així de manera correcta i justa, que cerca el bé comú des del respecte a la dignitat de la persona (amb totes les seves diversitats i matisos) i cerca la igualtat de tots i totes des de l'autèntica justícia distributiva i de la protecció del dèbil, esdevé per tots els ciutadans i ciutadanes un deure de respectar-lo i col·laborar amb ell, respectant l'autoritat constituïda.

Aquests principis, que semblen clars, són molt més complicats a la pràctica, i encara més dins un món a on els governs constituïts democràticament perden força enfront de molts altres poders econòmics i financers, que fan anar a la deriva fins i tot els governs elegits democràticament. Als ciutadans i ciutadanes els resulta de cada vegada més difícil defensar la seva dignitat i llibertat enmig d'una societat on quasi tot està dirigit i controlat "pels poders suprems i absoluts de torn", sovint dirigits per persones d'institucions que no passen per les urnes cada certs anys, sinó que cerquen simplement els seu propi lucre. Esdevé per tant un deure per als ciutadans no deixar-se violar la consciència, ni robar la llibertat per cap poder que sobrepassa els límits i fa perillar la dignitat humana. Segurament responen a tot això les noves mobilitzacions i grups sorgits aquests darrers temps pels carrers i places.

Però els ciutadans tampoc no han de caure en allò que queien els fariseus del temps de Jesús, i que ell els hi retreu moltes vegades perquè no complien ni amb Déu ni amb l'Estat. Els fariseus, quan els convenia pels seus guanys, es venien als romans i acceptaven diners dels impostos abusius i oprimien la gent senzilla, oblidantse de la seva consciència i de Déu. I quan les decisions de l'imperi els perjudicaven pels seus guanys, amb l'excusa de Déu es rebel·laven contra l'Estat per no pagar ni col·laborar al bé comú. Aposta quan li pregunten a Jesús si han de pagar o no tribut al Cèsar, ell els respon: "donau al Cèsar el que és del Cèsar i a Déu el que és de Déu". Perquè sovint eludien les dues coses des d'una actitud hipòcrita.

El millor és ser autèntics. No escatimar res a ningú, sobretot als més dèbils (Déu), ni a l'Estat, a l'hora d'aconseguir el bé comú i la qualitat de vida per a tots. Posar al lloc més alt el valor de la persona humana, sense mirar cadascú per ell i el seu grup, sense reprimir ni abusar dels demés, mirant d'aconseguir allò que és patrimoni de la societat: el dret a la dignitat i a la igualtat i a viure la pròpia identitat i consciència. Sense que cap poder, civil o religiós, es converteixi en un "poder suprem i absolut" que anul·li el que pertany a la persona i a la societat i el que els cristians anomenen "el voler de Déu i el seu Regne".

Aniversari

El dia 20 de gener en Joan Galmés Vaquer, llorencí, va complir 95 anys. Des d'aquí li volem fer arribar la nostra enhorabona.

Aina Simonet

Govern etnocida

Davant les reiterades manifestacions de membres del Govern Balear en el sentit que faran que deixi de ser un requisit per fer feina a la funció pública el coneixement de la llengua pròpia d'aquestes illes, i davant el fet que el Govern Balear les hagi plasmades en un projecte de llei no contradit pel partit que li dóna suport, la junta directiva de Jubilats per Mallorca, defensant els drets dels indígenes mallorquins, es veu obligada a acusar l'actual Govern Balear i el partit que l'aixopluga d'intent de genocidi lingüístic. El fet que en aquestes illes hi hagi una llengua l'obligació de coneixement de la qual sigui superior a l'obligació de conèixer sa llengua pròpia, és un fet clarament colonialista, i els polítics que, no contents amb això, encara punyen per fer més innecessari el coneixement del mallorquí, el menorquí, l'eivissenc i el formenterer, atempten contra la diversitat cultural de la humanitat i són col·laboradors d'etnocidi. Els drets lingüístics dels autòctons balears són drets fonamentals i, com la resta de drets humans, no estan subjectes a cojuntures electorals ni a interessos imperialistes de cap casta.

Jubilats per Mallorca

Gloses de la crisi (I)

Vet aquí unes quantes gloses
A sa crisi dedicades.
Més envant tendreu ses altres
Pes mateix autor compostes.

De sa crisi tan sentida
També se poden fer gloses.
Aquí tenim unes mostres
Des tema de cada dia.

Sa crisi és com una ona
Producte d'un temporal.
Té un efecte mundial,
No només a s'Eurozona.

Això és es preu que pagam
Per haver entrat dins Europa.
Donàrem es sí a s'al·lota,
Veurem com ho arreglam!

Mos han casat amb Europa,
Que és una al·lota xereca.
Mos escura sa butxeca
Després de fer-mos la bona!

No m'agrada sa deriva
Que ha agafat el món d'avui.
Pertot sa gent arma trui
Amb una ràbia ben viva.

Si un estat no pot pagar
Segur que li arriben doblers.
Sa cosa va a s'enrevés
Quan és un particular.

Lo des bancs tampoc té empena:
Si perden un dineral
Els injecten capital
Fins que sa caixa està plena.

Retallades, retallades,
Enguany també per Nadal.
Han tudat un dineral
I ara ho fan pagar an es altres.

No deuen 'ver reparat
Ses despeses d'armament.
No aniria malament
Que aquí retallàs s'Estat.

No són per guardar una cabra
I mos guarden es doblers.
Només tenen interès
Si sa "seva" caixa quadra.

Sa crisi a tothom copeja
Mos ve molt just 'cabar es mes.
No podem fer cap excés
I hem d'estrènyer sa corretja.

Just a devora ca nostra
Tenim un contenidor.
Idò allà un home major
Hi cercava qualque cosa.

Això que cont va passar
A tres passes de ca nostra,
En aquest estimat poble:
Sant Llorenç des Cardassar.

S'han fet moltíssims excessos
I s'han acabat es doblers,
Però mostren interès
Amb so Palau de Congressos.

Sant Llorenç té a sa teulera
Unes obres aturades.
No les veurem acabades
I a mi això me desespera.

Sa cosa està malament,
Diuen que empitjorarà,
Que això que vivim serà
Una crisi permanent.

Tothom mira molt més prim
Ambe treure sa cartera.
Mos fuig tota sa gastera
Amb sa crisi que vivim.

S'oficina de s'atur
Està estibada de gent
Esperant un document
Que resolgui es seu futur.

No pareix que vagi estreta
Sa gent quan 'riba Nadal.
Veig que gasta un dineral,
No només una pesseta.

Pareix que sa gent aparca
Sa crisi quan ve Nadal.
Se'n va a un centre comercial
I no sap ni lo que gasta.

Joan Llull

Assemblea general

Josep Cortès

Amb l'assistència de tretze membres i l'absència d'altres set -tres d'ells ho havien justificat-, el dia 19 de gener va tenir lloc l'assemblea anual de Flor de Card, en la qual es tractaren diversos temes de la revista.

BALANÇ ECONÒMIC DEL 2011

Saldo a 31.12.2010			**16.896,12**
Entrades			**5.310,39**
Subscripcions		3.468,23	
Subvencions		880	
Ajuntament	300		
Ministeri de Cultura	580		
Publicitat		570	
Devolució despeses bancàries		392,16	
Sortides			**10.485,57**
Impremta		7.310,07	
Distribució		1.114,50	
Consumibles		267,21	
Préstec a Card.cat		100	
Despeses bancàries		264,29	
Internet		360	
Ordinador		619,50	
Despeses del sopar d'aniversari		450	
Saldo a 31.12.2011			**11.720,94**
Diferència			**-5.175,18**

NOTES

* A les devolucions de les despeses bancàries hi ha incloses una part referida a les dels dipósits i una altra a les de la facturació
* Les despeses d'impremta s'inclouen dues revistes de l'any 1010, de les quals encara no disposàvem de factura, per un import de 1.108,32 euros
* El Govern Balear i el Consell de Mallorca ens deuen les subvencions dels anys 2009 i 2010, que estan aprovades i pendents de pagament, per un import aproximat de 5.600 euros. Les del 2011 les varen anul·lar.

En primer lloc, el president va donar compte de l'estat econòmic de la revista, que és el que consta en el quadre adjunt.

Tot seguit va comentar una serie d'aspectes relacionats amb l'economia:

-Que si d'ara en endavant la revista només tenia 24 pàgines, s'estalviarien uns 1.100 euros cada any.

-Que no es podia comptar amb les ajudes de les institucions autonòmiques ni del ministeri de Cultura; probablement tampoc de la Generalitat de Catalunya.

-Que no era previsible haver de tornar canviar d'ordinador.

-Que calculava que amb les reverves de què disposa Flor de Card podrien continuar editant-la sense exhaurir els fons durant més o manco tres anys.

Després de debatre el tema durant mitja hora s'acordà continuar amb l'edició de la revista durant almanco un any més, i després ja es decidiria si deixa de publicar-se o no, en vista de què el poble ja disposa d'una altra publicació, Card.cat.

També es va xerrar de la possibilitat de publicar un llibre sobre el patrimoni etnològic i arquitectònic del poble, que està elaborant Josep Cortès. En estar enllestit ja se'n tornarà parlar.

Aixi mateix es va acordar apujar dos euros les subscripcion de fora poble, ja que l'augment del preu dels segells fa que sols no paguin els costs de la revista.

Es va prendre també l'acord de què el personatge a qui se li reconeixin els mèrits sigui Mateu Domenge, per la seva llarga i constant dedicació a l'església de Sant Llorenç.

En vista que enguany es compleix el 40è aniversari de Flor de Card, es considerà oportú editar un número extraordinari, que sortiria a rotlo per les festes de Sant Llorenç, durant les quals també es faria algun acte relacionat amb la revista. El mes següent hi haurà una reunió entre els que vulguin participar en la seva edició.

Finalment, s'acordà que el sopar d'aniversari seria el divendres 17 de febrer, al restaurant Sa Plaça. Els interessats en assistir-hi es poden posar en contacte amb n'Antònia Galmés, al telèfon 648 435593.

Ayn Rand

Alisa Zinovievna Rosenbaum, més coneguda com Ayn Rand, va néixer a San Petersburg el 2 de febrer de 1905 i va morir a New York el març de 1982. Era escriptora i filòsofa i, entre d'altres, va escriure *La rebel·lió d'Atlas*, una espècie d'anticip del que ens està passant:

"Quan advertiu que per produir es necessita autorització dels qui no produeixen res; quan comproveu que els dobbers flueixen cap als qui trafiquen no en béns, sinó en favors; quan percebeu que molts es fan rics pel suborn i per influències, més que pel treball i que les lleis no us protegeixen contra ells sinó, pel contrari, són ells els qui estan protegits contra vosaltres; quan repareu que la corrupció és recompensada i l'honradesa es converteix en un autosacrifici..., llavors es podrà afirmar, sense por d'equivocar-se, que la nostra societat està condemnada".

Esplugabous

Pau Quina

Una de les coses que més m'agrada fer és passejar tranquil·lament amb bicicleta admirant el paisatge que m'envolta. He de reconèixer que si puc, ni rem, amb la qual cosa podeu deduir que esport, el que es diu esport, en aquestes ocasions en faig ben poc. No, la meva intenció, aquí és diferent. M'agrada mirar el que m'envolta, sentir el renou de la naturalesa, reflexionar... La resta ho deix per als Malalts.

Fa una anys, idò, en una d'aquestes voltes que faig (crec que era pel camí de Son Vives a les Rotes Noves), vaig reparar per primera vegada uns ocells blancs peculiars que reposaven devora les ovelles. Les seguien ben darrere i alguns gosaven pujar-s'hi a damunt i tot. Ja en aquell moment em van cridar l'atenció i després els vaig continuar veient de tant en tant. Primer vaig pensar si eren gavines, però tenien una mida massa petita i eren com a més fins. A més, les gavines no tenen tanta confiança amb el bestiar. Després vaig considerar la possibilitat que fossin sebel·lins, però era més blanc i no tenia aquest crit tan peculiar dels sebel·lins. Rendit, vaig demanar al meu pare i al meu oncle Mateu si els coneixien, però cap dels dos ho va saber.

- No ho sé. Fa uns anys que els veig per aquí. Abans no hi eren, però no sé que es deuen dir...-va dir concretament en Mateu Quina.

Idò mirau per on, l'altre dia, mirant un dels pocs programes dignes d'IB3, Balears Salvatge, sèrie documental de la nostra fauna i flora, els vaig reconèixer: eren esplugabous. Segons el programa, estan tant devora el bestiar (ovelles, vaques...) perquè aquests, mentre van caminant i pasturant, espanten insectes que els esplugabous aprofiten per caçar. D'aquí aquesta relació tan estreta que mantenen (que curiosa que és la naturalesa). També vaig confirmar, gràcies al programa, el que el meu oncle ja havia dit: que fa poc que habiten per aquestes terres de per aquí. De fet, segons la pàgina web del GOB a la primera edició d'Els Aucells de les Balears (MAYOL, 1978) surten amb la qualificació d'espècie "raríssima". A més, indica que a les Balears, "la cria d'aquesta espècie està documentada a partir del 1997 a s'Albufera de Mallorca" (VICENS, 2004). És a dir és un ocell relativament novell, però no només això. Segons Viquipèdia, l'esplugabous abans vivia per aiguamolls i albuferes, però ara ha estès el seu hàbitat cap a les zones de pastures i conreus llaurats. En conseqüènica, a la zona de Sant Llorenç la seva presència és encara més recent.

Tot això fa pensar si els canvis del clima

(el famós canvi climàtic?) ha produït l'emigració d'aquests animals cap aquí. Si no,

per què fa vint anys no hi eren i ara sí? També potser la seva població hagi crescut i necessitin emigrar a nous llocs (aquesta història m'és familiar). I encara més: pot tenir alguna relació el seu canvi d'hàbitat, d'aiguamolls i albuferes a zones de pastura, amb què les zones humides de cada vegada siguin més escasses? S'ha sabut adaptar a unes noves condicions de vida (com la gavina que ara visita més els residus que la mar)? És una prova més de la teoria de l'evolució de Darwin?

Frase el mes

- No confies en l'espècie humana?
- Confiar-hi? Però si ens hem hagut d'inventar cadenes d'estirar l'aigua automàtiques perquè no teníem nassos d'estirar-la! I vol que confiï en la raça humana?

(Woody Allen, director de cinema)

Demografia

DEFUNCIONS

* El dia 6 de gener va morir a Cala Millor en Jaume Galmés Sureda, llorencí, a l'edat de 79 anys. Que el vegem en el cel.

* El dia 7 va morir a l'hospital General de Palma na Margalida Santandreu Gelabert, de 63 anys. Va néixer a Manacor, però estava casada amb un home de Sant Llorenç. Al cel sia.

* El dia 11 de gener va acabar la seva vida a l'hospital de Manacor en Joan Riera Femenias, llorencí, de 70 anys d'edat. Que el vegem en el cel.

* Dia 13 de gener va acabar la seva vida a Sant Llorenç na Magdalena Font Muntaner, que vivia al carrer Menorca i tenia 89 anys. Al cel sia.

* Dia 16 de gener va morir a Sant Llorenç na Maria Bunet Riera, als 74 anys d'edat. Que la vegem en el cel.

Jeroni Llambias i Aina Simonet

Estan empegueïts els governants actuals de parlar la nostra llengua?

Si vols que els teus súbdits s'aixequin contra tu per tenir un motiu per aixafar-los, puja'ls desmesuradament els impostos. Si vols exterminar-los i fer desaparèixer la seva identitat, mata la seva llengua, tot i que sigui a poc a poc; ben prest deixaran d'existir com a poble. La llàstima és que, quasi sempre, els executors d'aquests plans solen ésser un esbart de renegats que s'amaguen darrera unes sigles polítiques de partits que sempre ens prometen la salvació política del nostre país, Balears.

Si us fixeu bé, us adonareu que la majoria de vegades els nostres cappares de per Ciutat quan parlen en públic empren *"la lengua del imperio"*; per a ells, sembla que parlar la nostra estimada llengua, diguem-li català o mallorquí, que tant té, els fa vergonya, com si estassin empegueïts; sembla que algun botifarra els hagués inculcat el verí contra la nostra llengua. Però no és tan sols perquè aquests botifarres, ja siguin Grassos o Prims, fan tot el possible perquè això sigui així. No, no, també hi ha molts de mallorquins, menorquins, eivissencs o formenterencs que, perquè han fet quatre euros destrossant les nostres Illes, fent vertaders desastres ecològics sense cap mirament i sense pensar en les generacions futures, no han dubtat en renegar de la seva identitat y recolzar tots aquests enviats de la Meseta que fins ara no han fet altra cosa que tondre'ns les butxaques. Naturalment, això té un premi per als renegats: acabar de destrossar els quatre pams de terra verge que encaren queden a les nostres Illes. Basta pegar una ullada als mitjans de comunicació, que contínuament avancen els plans sota l'expressió de "seguretat jurídica", però el que volen és tornar als anys seixanta i setanta, als de la destrossa del nostre paradís mallorquí sense cap mirament, als anys que ells anomenen "del boom turístic".

Però això no és tot. Amb l'excusa de la crisi econòmica que hi ha arreu d'Europa i Nord-Amèrica es pretén que els guanys que s'havien aconseguit durant els passats quaranta anys en matèria d'educació, sanitat o millores socials se'n vagin a ca una puta; sí, tot a la biorxa, de cada vegada s'aniran retallant serveis de tot tipus, de tal manera que a aquests tipus de serveis es faci impossible realitzar-los. La sanitat no funcionarà: queixes; l'educació serà mínima: queixes; els transports públics seran bruts, cars i tampoc funcionaran: queixes; etc. I tot això farà que siguin els mateixos usuaris els qui fugin de la sanitat, de l'escola o del transport públics; i això serà l'excusa per a començar a privatitzar-ho tot. Naturalment, això vol dir que tot s'haurà de pagar, encara que ja ho hagis pagat una vegada amb les teves cotitzacions a la Seguretat Social o amb altres impostos. Conseqüència: augment d'impostos; ah! i els milers de "*españolitos*" que començaran a fer-se càrrec dels millors llocs de feina; als hospitals, el qui no sàpiga "*la lengua del imperio*" serà difícil que sàpiga de què es morirà perquè el més probable és que li contestin, com feien abans, "*hable usted en castellano*"; si vas a demanar una informació a l'estació de tren: "*háblame en castellano que no te entiendo*"; i a l'escola, parlar la nostra llengua, ben prest, si els que l'estimem no feim front comú a tots aquests renegats que ens governen a les ordres de Madrid, ja només serà un petit mèrit, dos reials de lo mateix. Aixímateix fa colló que a ca teva els externs t'hagin de dir com has de xerrar. Ja ho provarà un mallorquí d'anar a demanar una informació en la seva llengua per devers Madrid, possiblement si ho fa en angolès tal volta sí s'aclareixi, que també ho dubt.

La veritat és que és molt mal d'entendre que amb els greus problemes econòmics que té la nostra comunitat es fiquin dins aquest bullit, quan pareixia que tot això de la llengua ja estava superat; suposo que deu ésser perquè fins ara la dreta espanyolista de les Illes no havia tingut mai una majoria com la que té, aconseguida mitjançant enganys i falses promeses electorals que sabien que no podrien complir, fent catastrofisme a balquena i presentant-se com els salvadors de la nostra economia, quan havien estat ells i el gran capital internacional els qui ens havien duit a aquesta situació i, en el cas concret de la nostra comunitat, menys *palmaarenas*, menys maquetes d'en Calatrava i menys *parcsdelesestacions* fets dues vegades en menys de cinc anys, i menys corrupció; sense això, possiblement no estaríem tan malament, i si tot el que han robat els ho fessin tornar, encara menys. El batle de Ciutat diu que deuen molts de doblers però per les festes de Sant Sebastià es permeten el luxe de gastar quasi cent mil euros en poc més de mitja horeta amb els focs d'artifici; si arriben a tenir diners hi hagués hagut focs tota la setmana! Diu que no té doblers però als quinze dies d'haver pres possessió del càrrec, a més de per apujar-se el sou, en troba per canviar un projecte que feia mig any que estava acabat i funcionant, i és que doblers en troba davall les pedres, i sinó que ho demanin a Gabriel Barceló, que en menys d'una setmana li trobaren deu milions d'euros aperduats per dins un calaix.

I ara, per rematar els diabòlics plans que tenen contra els mallorquins i amb l'ajuda d'aquests quatre mallorquins renegats, ressusciten un problema resolt fa més de vint anys canviant una llei aprovada per consens de totes les forces polítiques de les Illes; ara la volen enviar en orris. I és que per molt que els votem no volen sentir olor de mallorquins; basta veure qui ocupa els dos càrrecs importants nomenats per Madrid: el delegat del govern abans era de Sóller i ara és un valencià que quan parla no hi ha Déu que l'entengui; i l'altre, a la secretaria general de Turisme abans hi teníem un mallorquí, de Porreres, ara, una gallega que era regidora a un poble de la forana de Madrid, per molt que ens la vulguin fer passar per mallorquina d'arrel. Com si a Mallorca no hi hagués gent tan preparada o més que aquesta per a assumir el càrrec. Però, com diu en Pere Sampol, "Espanya no té remei", i és que als mallorquins, entre els Habsburgs i els Borbons, entre en Fernando i en Felipe, entre en Franco i els cappares mallorquins de la dreta espanyolista, sempre ens han fet la punyeta i ens han escurat les butxaques. Val més fer-se enfora d'aquesta gent de la Meseta perquè per molt que ens diguin que "de Madrid al cielo", no us ho cregueu; "Madrid no es un cielo", és, des de fa moltíssims d'anys, un escurabutxaques, especialment dels mallorquins, i naturalment segons la conveniència, com sempre, dels quatre renegats de torn, i no conformes amb això, ara, una vegada més, intenten fer desaparèixer la nostra llengua, és a dir, la nostra identitat. De nosaltres depèn que ho aconsegueixin. Ulls i orelles de llebre, que encara no ha vingut lo bo.

Ignasi Umbert

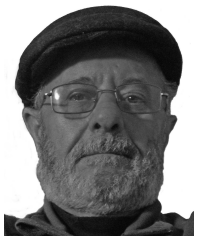

TORRADA POPULAR DE SANT ANTONI

Per segon any consecutiu, ens reunim els vells i els joves per celebrar junts la torrada popular de Sant Antoni. L'acte va començar a les 19.00 del dissabte 14 de gener amb la presentació de les noves caretes dels dimonis. A continuació, els vocals del Sobreposat, amb la rectoria a vessar, donaren l'estat de comptes de l'associació i amb el públic assistent es va fer un assaig general dels goigs de Sant Antoni. Us puc assegurar que la falta de pràctica i, en molts casos, el total desconeixement de les notes musicals, va ser suplert per la il·lusió, les ganes i el desig que posava el respectable en cadascuna de les estrofes preparades aquest any per a l'ocasió. Allò no era l'Orfeón Donostiarra ni la Capella Mallorquina, ni l'Agrupació coral Filarmonia de Palma, ni l'Escolanía de Motserrat, ni tampoc eran Els Blavets de Lluc, allò era, senyors meus, un poble cantant, un poble cantant a Sant Antoni, un poble amb ganes de festa; en una paraula: un poble fent poble.

Una vegada entonats els goigs, la gent va anar prenent seient en les cadires i taules preparades a la plaça, i a les 20.00 començaren a desfilar per recollir el corresponent plat de viandes i torrar-les. Després de les postres, a pesar que la nit s'havia refrescat bastant, fèrem un bon ball de bot. Jotes, mateixes, boleros i algun copeo magistralment interpretats per un bon nombre de balladores i balladors, acabaren d'arrodonir la vetllada.

Esperem que no sigui l'última vegada que ens reunim joves i majors per fer festa, per fer poble. El Sobreposat i la gent gran donem les gràcies a tots els que desinteressadament donen una mà perquè aquests esdeveniments puguin dur-se a terme. Molts d'anys i visca Sant Antoni.

CAP D'ANY DE LA GENT GRAN DE SANT LLORENÇ

31 de desembre de l'any 2011, cap d'any, s'ha acabat un any més, un any del qual no podem dir que hagi estat molt bo, un any de crisi econòmica, falta de llocs de treball, disminució o en el millor dels casos congelació de sous i pensions, desallotjaments per falta de paga-ments, tancament d'un munt de petites i mit-janes empreses, canvi dels governs central i autonòmic (fins i tot fèrem a prop a canviar de batle) . Bé, que us haig d'explicar jo que no sapigueu ja de tot això, tots els mitjans de comunicació ens metrallen tots els dies amb les mateixes històries, també els polí-tics s'encarreguen de recordar-nos-ho en tot moment, repeteix que et repeteix els ma-teixos arguments, no saben (o no volen) fer una altra cosa que donar-se les culpes els uns als altres. Moltes promeses però no arreglen res de res. Solament en una co-sa demostren una

mica d'intel·ligència: Retallen de per tot menys del seu sou. No us vull atabalar més, no sé perquè m'ha pegat avui per escriure sobre política, si jo no en tinc ni punyetera idea.

Tornem a començar: 31 de desembre de 2011, cap d'any, s'ha acabat un any més, festa gran per acomiadar el que s'en va i donar la benvinguda al que arriba.

La gent gran, en la mesura de les nostres possibilitats, ja no podem fer miracles, també vàrem voler unir-nos a aquesta multitudinària celebració, per aquest motiu ens anàrem a celebrar-ho a Son Sant Martí, ja hi anàrem l'any passat en el mateix restaurant, be i que, no sé si és perquè ens va agradar molt o si és per que és un dels llocs més barats de la illa, la veritat és que allí ens tracten molt bé, el menjar és abundant i bo, els clients són tots de les mateixes característiques que nosaltres, ens sentim com en família, com a casa. A l'hora de ballar, la música que ens toquen és de la nostra època, música per ballar d'aferrats o això més modern com els balls en línia. Amb una paraula, ens ho passem molt bé, ens divertim molt i gastem poc.

Molts d'anys per a tots, pau al món, harmonia en les famílies i que els nostres amics, segueixin en el 2012 sent els nostres amics.

ACTIVITATS PREVISTES

La Federació d'Associacions de Persones Majors de la Part Forana, juntament amb la Guardia Civil, han posat en marxan una campanya "Plan Mayor Seguridad", dirigida a la prevenció i millora de la seguretat dels nostres majors. Es tracta de fer una xerrada per donar informació i consells per evitar abusos cap als nostres majors (revisions de butà, maltractament, ofertes de gent no autoritzada per qualsevol tipus de compra...). Amb això es pretén millorar la informació sobre els riscs de seguretat que afecta el nostre colectiu, així com els mitjans dels que disposen per protegir-se. La directiva de la Gent Gran de Sant Llorenç ha organitzat aquesta reunió per al divendres dia 10 de febrer a les 18.00, en el centre de la Tercera Edat; vos hi esperam a tots.

Dia 16 de febrer, Dijous Llarder, torrada i ximbombada per als socis, a la plaça.

Dissabte 25 de febrer, reprenem les caminades. Anirem a Son Galianeta, partida de la plaça a les 10.00. Distància 5 quilòmetres.

Els dies 16/17/18 de març, cap de setmana al hotel Delfín Playa de Palmanova, en règim de pensió completa. Sopar del divendres, dissabte complet i desdejuni i dinar del diumenge amb aigua i vi en els menjars. Preu per persona en habitació doble, transports inclosos 65 •. Partida dia 16 a les 15.00

Dèiem

Tomàs Martínez

FA TRENTA ANYS
Gener de 1982

Número 66. Joan Lladonet dedicava dues pàgines a parlar "De la llengua". Situació de la nostra llengua a la societat, situació de la nostra llengua a l'escola, perquè català i no mallorquí, què poden fer els mestres? i perspectives i conclusions eren els apartats en què dividia l'autor aquest article. Han passat trenta anys i podríem subscriure gran part del contingut d'aquest article.

Una quinzena de foguerons cremaren la vigília de Sant Antoni. Vint carrosses i comparses foren beneïdes. L'amo en Toni Fai i l'amo en Pep de Son Berga foren protagonistes de la vetllada.

El Germà Francesc Clapès escrivia sobre el mercat dominical que es celebrava antigament a la Plaça Nova de Sant Llorenç. Un record de com era antigament el poble.

FA VINT ANYS
Gener de 1992

Número 179 de la revista. Pere J. Santandreu signava l'editorial i la titulava "Els 20 anys de Flor de Card".

La tertúlia dirigida per Aina Salas anava de "Bicicletes". Els tertulians eren Felip Forteza, Mateu Quina i Guillem Fullana. Les bicicletes i els biciclistes eren un col·lectiu molt nombrós en el poble.

FA DEU ANYS
Gener de 2002

Les fotos dels Reis i de Sant Antoni obrien la revista 289.

Ignasi Umbert entonava el "Happy birthday to you" per celebrar els trenta anys de Flor de Card.

Josep Cortès signava la necrològica de Miquel Vaquer Melis, "Fal·lera" que havia finat el 22 de gener a l'edat de 69 anys.

Guillem Pont feia la crònica de la vetllada en el Molí d'en Bou. El protagonista era Rafel Duran.

Ramon Rosselló publicava el primer capítol d'una sèrie titulada "Notes sobre la introducció del castellà a Mallorca".

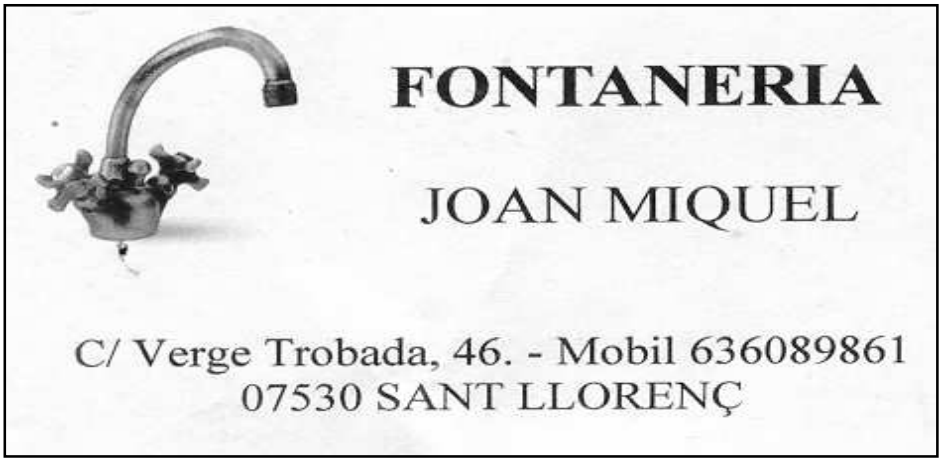

Una de llengua....amb dubtes!

Guillem Pont

Punt de partida, 1

La llengua ho és tot. És la frontera que defineix un país, és la fornal on es treballa i modela l'ésser de les persones; com diu Echeverria, "els humans vivim en un mon lingüístic" i la UNESCO, ja fa molts anys va definir els drets lingüístics i la necessitat dels primers aprenentatges en la llengua materna... no és el moment, ara i aquí, ni d'aprofundir en la càrrega conceptual ni en la importància i transcendència que, per a tota comunitat té la seva llengua. Però, tractar la llengua com un simple vehicle de comunicació és manipular i tergiversar una realitat acceptada per tota la comunitat científica i un insult a la sensibilitat i a la intel·ligència.

Punt de partida, 2

Sembla que quan un subjecte, i també un grup, ha d'afrontar un repte inesperat i dificultós passa per diverses fases. La primera és prendre distància, fer altres coses, no voler acceptar els fets. La segona és sentir-se perseguit i, per tant, mostrar rebuig a qui, aparentment, ha causat la situació.

Però després vénen tres fases més, l'anàlisi de la situació, dels continguts.., l'entusiasme derivat de trobar una sortida a la situació (sempre hi ha sortides a experimentar) i la depressió constructiva, o sigui posar fil a l'agulla en el treball per superar la situació no desitjada

Els dubtes

Resulta òbvia la postura dels governants actuals en relació al tema de la llengua; i l'acció provoca reacció, tal vegada més forta del que s'havia previst: al·legacions, cançons de Sant Antoni, acudits, vídeos... que evidencien la fòbia i el rebuig.

Pot passar cert temps però... un moment o altre haurem de triar, si enquistar-nos en la queixa, en l'ofensa i en el rebuig o si, altrament, començam a intentar una anàlisi que permeti superar els tòpics de "si tu dius blanc jo dic negre" o "la culpa es teva".

Llavors se'm plantegen tot un enfilall d'interrogants de qüestions desconegudes:
Com s'ha pogut arribar a la situació actual?
On neix la possibilitat de que un grup polític pugui rendibilitzar la desestabilització lingüística pactada des de feia vins-i-sis anys?
Quines coses s'haguessin pogut fer d'una altra manera, per tal de no arribar a la situació actual?
On arrelen les actituds fòbiques dels mallorquins vers la seva pròpia llengua?
Quines polítiques d'integració dels immigrants han resultat fallides?
Fins on s'han cercat els pactes lingüístics per tal de no arribar a la situació actual?
I sobretot...
I a partir d'ara, què?
Què puc i vull fer jo en relació al tema de la llengua?

El ple ordinari del gener

Josep Cortès

Sense que vulgui fer-ne una crònica completa, en relació al ple ordinari de dia 26 de gener, se'm plantegen algunes qüestions relacionades amb l'economia que em criden molt l'atenció:

Una

Per què l'Ajuntament paga més de 7.000 euros cada mes a Telefònica? És necessari disposar de més de 60 telèfons mòbils? Qui és que en té si, a part dels regidors, gairebé tothom disposa d'un telèfon fixe a la taula on treballa? Qualcú ha comprovat, amb les liquidacions, si n'hi ha que utilitzen el telèfon de l'Ajuntament per fer cridades particulars, que no tenen res que veure amb la gestió municipal? No hi ha cap companyia que pugui contractar una tarifa plana per tots els telèfons de l'Ajuntament, a fi d'abaratar costs? De quina marca són els mòbils i què costa cada un? Tots necessiten estar connectats a Internet les 24 hores del dia per desenvolupar la seva tasca?

Dues

Per què hem de comprar 115 agendes, que costen 12 euros cada una? No bastarien dues dotzenes, per als regidors i els funcionaris que les hagin de menester per la seva feina? És necessari regalar-ne als comerciants, hotelers i altra gent que no té res que veure amb l'Ajuntament. Jo en tenc una que em va costar 3 euros i fa la mateixa funció, perquè no he de menester tants de mapes ni fulles amb dades que mai no he consultat. A més, tots els telèfons mòbils compten amb una agenda que t'avisa quan t'ha de recordar alguna cosa.

Tres

Encara que s'aprovàs l'any 2008 i que compti amb tots els informes favorables, és tan urgent, amb una crisi tan important com la que estam patint, construir un parc de tres quartons (5.000 m^2) a Son Carrió que, en estar acabat és molt probable que superi els 300.000 euros?

Quatre

És ver que les multes les marca el Govern i, per tant, no es poden atribuir a l'Ajuntament, però, considerau normal que la sanció sigui més elevada per tocar sense permís una guiterra dins un bar que per construir una piscina il·legal?

Cinc

És necessari tenir tants de llums encesos al camp de futbol o al poliesportiu, quan moltes vegades no hi ha gairebé ningú? Els del poliesportiu varen estar encesos tota la nit durant una setmana, sense que cap municipal se'n temés o fes res al respecte.

Si hi posaven una mica d'interès -com segurament fan quan han de pagar de la seva pròpia butxaca-, retallant despeses d'aquí i d'allà per ventura alleugerarien un poc el deute municipal, que sembla que supera amb escreix els 10 milions d'euros, i els interessos seria més suportables.

Valoració del Partit Popular sobre el plenari de dia 13

Dia 13 el Ple de l'Ajuntament es va reunir amb caràcter extraordinari i urgent amb el següent ordre del dia: 1) Ratificació de la urgència de la sessió; 2) Moció per a la presentació d'al·legacions a l'Avantprojecte de llei de modificació de la Llei 3/2007, de 27 de març, de la funció pública de la Comunitat Autònoma de les Illes Balears.

Pel que fa al primer punt, els membres del PP vam votar en contra el caràcter extraordinari i urgent de la sessió, ja que consideram que: 1) hi havia prou temps per presentar aquestes al·legacions i no fer-ho, com sempre, a corre-cuita el darrer dia. O hauria de dir " a toda prisa" ja que ara resulta que a més de feixistes, antidemocràtics, colonialistes i no sé què més també som, d'ultradretes... què més…?? Ah, sí, antimallorquins, catxin dena! 2) No entenem el caràcter urgent i extraordinari ja que el PSM hauria pogut presentar aquesta mateixa moció a través del grup parlamentari i després, en sessió ordinària, que els membres de l'equip de govern s'hi haguessin afegit, d'aquesta manera haurien estalviat un parell de doblerets al poble.

Quant a la moció els membres del PP, sense la presència de Jaume Riera, al qual li enviam tot el nostre suport des d'aquí, vam abandonar la sala.

Consideram, en primer lloc, que aquest punt ja es va tractar al ple de dia 22 de setembre de 2011. En aquest el PSM va presentar una moció molt similar a la que va presentada dia 13 i els membres del PP ja vam explicar la postura del partit en aquest sentit, per tant, no era de rebut tornar a fer-ho ara. En segon lloc, vam explicar que nosaltres som l'oposició de Sant Llorenç i que sota el nostre punt de vista la nostra feina consisteix en vigilar la gestió que fa del poble l'actual equip de govern.

Suposam que en aquest punt diferim força amb el PSM, ja que la seva estratègia és fer oposició a l'oposició, un sistema que personalment desconeixia i que trobo d'allò més curiós. En fi, suposo que en aquest sentit, quan ens acusen de nosaltres de fer doble joc se'ls hi podria aplicar bé allò tan mallorquí (amb el permís del senyor Martínez) de "*l'ase va dir al porc orellut*". En tot cas tenim paciència i ja entenem que els hi costi després de tants anys de dir amén-amén

Finalment, i com ja vam manifestar al ple de dia 22 els membres del PP de Sant Llorenç no farem, ni per molta ràbia que els hi faci ni per poc que ho entenguin, política de la llengua.

Catalina Ferrer
en nom del Partit Popular

Fotografies antigues

Aquesta vegada presentam dues fotos ben antigues. La primera, mirau si és antiga que no he conegut ningú. Miam si els més veterans del poble els reconeixen. L'únic que puc dir jo és que un grup de persones de diferents edats (potser sigui una o més famílies juntes) davant d'una casa de façana ben guapa (de pedra antiga) i com un altell a davant. No puc arribar a afinar de quina casa es tracta.

A la segona fotografia, també antiga, sí que endivinam els personatges. Es tracta de Magdalena *Meca*, na *Voreta* i na Tonina *Meca* (les tres descansen en pau), que estan al corralde can Joan *Mec*. Concretament enfornen pa al forn de llenya, com es feia antigament.

Pau Quina

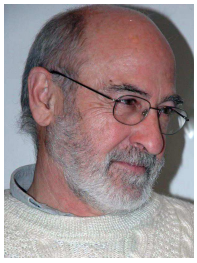

Amb els habituals vint minuts de retràs i amb l'absència de Jaume Riera, motivada per la defunció del seu pare -des d'aquí li volem fer arribar el nostre condol-, el divendres, 13 de gener hi va haver un ple extraordinari amb un sol punt a l'ordre del dia: la presentació d'al·legacions a l'Avantprojecte de llei de modificació de la Llei 3/2007, de 27 de març, de la funció pública de la Comunitat Autònoma de les Illes Balears. La moció l'havia presentada el PSM, però com que l'equip de Govern la va assumir, la presentaren conjuntament. Deia així:

"Moció sobre el Català com a requisit d'accés a la funció pública.
Després del període d'audiència prèvia establert el passat estiu, i atenent les modificacions introduïdes per les propostes rebudes, el Govern de les Illes Balears ha obert novament un període d'audiència de la ciutadania per a la presentació d'al·legacions a l'esborrany d'Avantprojecte de llei de modificació de la Llei 3/2007, de 27 de març, de la funció pública de la Comunitat autònoma de les Illes Balears, amb el principal objectiu de suprimir com a requisit d'accés a la funció pública el coneixement de la llengua catalana.
L'article 14 de l'Estatut preveu com a drets dels ciutadans els d'"accedir a la funció pública en condicions d'igualtat i segons els principis constitucionals de mèrit i capacitat" i el de "dirigir-se a l'Administració de la Comunitat Autònoma en qualsevol de les seves dues llengües oficials i a rebre resposta en la mateixa llengua utilitzada".
Els articles 54 i 56 de la Llei estatal 7/2007, de 12 d'abril, de l'Estatut Bàsic de l'Empleat Públic, fan èmfasi en l'obligació de l'empleat públic de conèixer les llengües oficials, i en l'obligació de l'Administració d'atendre el ciutadà en la llengua oficial en què ho sol·liciti. En concret, l'article 56 disposa que "les Administracions Públiques, en l'àmbit de les seves competències, hauran de preveure la selecció d'empleats públics degudament capacitats per cobrir els llocs de treball a les Comunitats Autònomes que gaudeixin de dues llengües oficials".
És evident que exigir com a requisit d'accés la capacitat d'estar en disposició d'atendre els ciutadans que s'expressen en català és l'única manera, la més senzilla, raonable i econòmica, de garantir que tothom pugui ser atès en la llengua oficial que desitgi, i que, en cas contrari, s'ocasionarà al ciutadà una greu pertorbació al seu dret a utilitzar el català amb plena normalitat quan es relaciona amb l'Administració.
Així doncs, l'avantprojecte no s'ajusta a la normativa d'ordre superior, per jerarquia i per competència, i suposa una passa enrere en la garantia de la igualtat dels ciutadans davant la llei en matèria lingüística, no protegeix el tracte comú dels ciutadans davant l'Administració pública, ni la creació de les condicions que permetin arribar a la igualtat plena de les dues llengües quant a drets lingüístics, així com a la normalització progressiva de la llengua catalana. De fet, la proposta suposa un escarni a l'oficialitat de la llengua catalana a les Illes Balears, una regressió en el tractament de la llengua pròpia, i les persones que la parlen, sense precedents des de la democràcia i l'aprovació de l'Estatut d'Autonomia i romp el consens en matèria de política lingüística que queda reflectit en la llei de normalització lingüística aprovada per unanimitat l'any 1986.
Sens dubte, però, el més sorprenent d'aquest Avantprojecte és que inclogui dues disposicions finals per modificar, al seu torn, dues lleis més: la Llei 3/1986, de 19 d'abril, de normalització lingüística; i la Llei 3/2003, de 26 de març, de règim jurídic de l'Administració de la Comunitat Autònoma de les Illes Balears. Aquestes modificacions pretenen deixar sense efecte el règim de la llengua catalana com a llengua pròpia de totes les administracions públiques de les Illes Balears, en tots els nivells (autonòmic, insular, municipal) tot atorgant-les potestat reglamentària per a regular l'ús de la llengua a l'àmbit de la seva competència.
Ara bé, com que el contingut de l'Avantprojecte atempta contra la potestat de les diferents administracions que ja han regulat legítimament l'ús intern de la llengua catalana i que ara tindrien una doble legislació sobre aquest tema, això ho soluciona modificant la Llei de normalització lingüística mitjançant la disposició final primera, que deixa sense contingut tot l'article 9 de la Llei i modifica l'apartat 1 de l'article 6 en el sentit que el català deixa de ser la llengua pròpia de la Comunitat Autònoma (i de totes les seves administracions autonòmica, insular i local) i estableix que les llengües del Govern, del Parlament, dels consells i de les corporacions locals són la catalana i la castellana, com a llengües cooficials, en pla d'igualtat. Aquestes modificacions tanquen la porta a tota reglamentació pel que fa a l'ús de les llengües

Els membres de l'oposició. Na Dolors Sánchez, del PSM, va presentar la proposta

oficials que vulgui fer qualsevol administració de les Illes Balears, el que pot suposar una greu vulneració de l'autonomia local reconeguda i garantida per l'article 140 de la Constitució.
A més, la perversió d'aquest avantprojecte arriba a l'extrem de modificar aspectes de la Llei de normalització lingüística que no tenen res a veure amb la funció pública; com ara l'article 14, relatiu als topònims de les Illes Balears, o l'article 33, que fa referència a l'ús de les llengües oficials en les activitats de la vida social; modificacions que suposen un menyspreu total al concepte de llengua pròpia del territori.
En definitiva, amb aquest avantprojecte es trenca el consens que hi ha hagut fins ara a les nostres Illes en aquest tema, ja que tant la Llei 3/2007 que ara es vol modificar, com els decrets 100/1990 o 114/2008, que es deroguen, han estat aprovats per governs de diferent ideologia política, la primera pel govern de Jaume Matas i els altres pels governs de Gabriel Cañellas i Francesc Antich respectivament. La qual cosa demostrava la voluntat de no fer de la llengua catalana una qüestió política, sinó de convertir-la en l'element cohesionador de la societat de les Illes Balears, un dels objectius recollits en l'exposició de motius de la Llei de normalització lingüística, aprovada també durant el govern presidit per Gabriel Cañellas.
Si aquesta proposta es converteix en Llei, les Illes Balears passaran a ser l'únic lloc del món en què no s'exigeix als funcionaris el coneixement de la llengua oficial i pròpia del país.
Per tot això, el Ple de l'Ajuntament de Sant Llorenç des Cardassar adopta els següents acords:
Primer.- L'Ajuntament de Sant Llorenç des Cardassar considera imprescindible que el coneixement del català sigui un requisit per accedir a l'Administració autonòmica de les Illes Balears.
Segon.- L'Ajuntament de Sant Llorenç des Cardassar insta al Govern de les Illes Balears a retirar l'Avantprojecte de Llei de modificació de la Llei 3/2007, de 27 de març, de la funció pública de la Comunitat autònoma de les Illes Balears que pretén eliminar el requisit de coneixement del català per accedir a l'Administració autonòmica.
Tercer.- L'Ajuntament de Sant Llorenç des Cardassar insta al Govern de les Illes Balears a promoure les mesures necessàries per restablir el català en el lloc que li correspon com a llengua pròpia de les Illes Balears i a garantir que tota la població la conegui i sigui considerada com un dels elements identificadors de la nostra societat.
Quart.- Es comunicarà l'adopció d'aquests acords al Govern de les Illes Balears, al Parlament de les Illes Balears i als diferents grups parlamentaris.
Cinquè- L'Ajuntament de Sant Llorenç des Cardassar es compromet:
a) a mantenir com a requisit el coneixement de la llengua catalana per accedir a l'administració municipal
b) a mantenir l'actual topònim en català".

Tot seguit na Catalina Ferrer, en nom del Partit Popular, que ja havia votat en contra de què la moció fos declarada d'urgència (i sí que ho era, d'urgent, perquè el dia 14 acabava el termini per presentar al·legacions), va dir el següent: Primer, que d'aquest tema ja havien manifestat la seva postura en un plenari anterior i, per tant, no calia insistir-hi més; segon, que ells no volien fer política amb el tema de la llengua; i tercer, que la feina de l'oposició era vigilar la gestió de l'equip de govern. Tot seguit s'aixecaren i abandonaren el saló d'actes. La proposta va esser aprovada per unanimitat dels assistents a la votació.

Jo, com que sí que vull fer política amb el tema de la llengua, també expressaré la meva opinió sobre la postura del Partit Popular.

Té raó quan diu que ja n'havien parlat en un plenari anterior: es tracta de la sessió extraordinària del 22 de febrer, en què es presentà una *Moció sobre la llengua pròpia de les Illes Balears*. Venia a dir que s'havia de restablir el català en el lloc que li correspon, garantint que la població el conegués, que calia recolzar la Llei de Normalització Lingüística, que seria desitjable que a l'escola els al·lots poguessin usar amb normalitat les llengües catalana i castellana i que s'havien de prendre mesures que garantissin la llengua catalana com a signe d'identificació del país.

En aquell cas, el Partit Popular es va abstenir perquè deia que era una moció *política* motivada per unes recents manifestacions del seu capdavanter, José Ramón Bauzá, però que en el fons hi estaven d'acord.

No es pot negar, en aquest cas, la coerència del membres del Partit Popular de Sant Llorenç, perquè en cap de les dues ocasions valen voler recolzar mesures en favor de la nostra llengua, tot i que -digueren- hi estaven d'acord. Vull suposar, per tant, que tenen un greu conflicte entre la consciència i la butxaca, ja que la primera els recomana fer costat al català, mentres que la segona els adverteix que si no segueixen les instruccions del partit s'exposen a perdre el lloc a les futures llistes, amb les conseqüències econòmiques que els comportaria. És evident quina de les dues opcions els pesa més a l'hora de decidir. Perquè està ben clar que varen prendre una decisió, encara que volguessin fer veure que se'n rentaven les mans, com el famós personatge del Nou Testament.

Quant a què no volen *fer política* amb el tema de la llengua els haurem de recordar el que s'assenyala al diccionari Alcover-Moll: "Política. 1. Pertanyent o relatiu a la ciutat o a la vida social, i especialment a l'organització administració i govern d'un Estat". O sigui, que política és tot el que fan, tant en un sentit com en l'altre. No poden dir que no volen fer política, perquè totes les seves decisions són polítiques, i quan voten a favor o en contra d'un punt, quan s'abstenen o quan abandonen el plenari estan fent política, tant si els agrada com si no. El que no fan mai és política a favor de la nostra llengua, al contrari de moltes altres institucions com la Universitat, l'Obra Cultural, la Premsa Forana, els sindicats, la majoria de les escoles públiques... i tantes i tantes organitzacions que han posat peu fiter a les mesures que dia a dia està prenent el Partit Popular en contra del català. D'altra banda, consider que la seva obligació, precisament, és fer política, ja que per això es presentaren a les eleccions; sinó, quina és la feina d'un polític?

Per tant, jo sí que vull que els funcionaris que m'atenguin sàpiguen català; sí que vull que la nostra llengua ocupi un espai rellevant dins la societat illenca i que sigui un signe d'identificació del meu país; i no vull de cap manera que em canviïn el nom del meu poble i li tornin posar *San Lorenzo de Descardazar*, perquè em va bé que sigui *Sant Llorenç des Cardassar*, encara que els del Partit Popular considerin que això és *fer política*.

Josep Cortès

Un any més, el dissabte de Sant Antoni es va fer la lectura de *s'argument* dins la rectoria. Aquí el teniu per si no vàreu poder sentir-ho.

Presentació

Bones tardes nins i nines.
Hem tornat a fer unes gloses
per contar-vos quatre coses
de llorencins i llorencines.
No tenim cap document,
voltros mos veis s'intenció,
perquè sa nostra il·lusió
és que això vagi en augment.
Intentam escriure un poc
de lo que és més ocurrent;
ja se sap que hi haurà gent
que rebrà per qualque lloc.
Esperem que els vagi bé,
ho hem fet sense malici';
si volen tenir justici'
facin gloses, l'any que ve.
Cada any creix aquesta festa
que brindam a Sant Antoni,
amb una gent com aquesta
no ens farà por cap dimoni.
Ara 'nam a començar
lo que s'*argument* mos diu,
des gener de l'any passat
a Nadal, que encara és viu.

Coses de festes

Ja mos ho havien dit
que l'any passat en es dinar
molt gent se va queixar
de què no va bastar es frit.
A ses festes patronals,
es vespre d'ets Anegats
es portàtils han robat;
no hi havia municipals.
I encara no està arreglat
aquest tema tan calent,
perquè ara, darrerament,
a tothom li han robat.
S'altre dia a s'VB
varen fer una putadeta,
i lo que es Futre va fer
va ser deixar-la ben neta.
No era una gran vomitada
lo que li havien deixat:
s'escusat tot enmerdat
i sa rajola ben tacada.
Si enguany feis una carrossa
alertau an ets embulls.
Ho dic amb sa boca grossa:
l'any passat, i aquesta és grossa,
hi havia sobres buits.

Associacions i esports

Un campus volien fer
i li digueren: te'n pots anar!!!
"tuadell", Mateu Munar,
i ho feies per quedar bé!
"Malalts", moltes classes n'hi ha
si corren: "*correcaminos*",
i ara els han posat "*pingüinos*"
an es que van a nedar.
Si voleu pegar una ullada
a sa revista Card.cat
veureu lo que hi ha penjat
i sereu gent informada.
I des d'aquí hem d'agraïr
a qui promou es català,
perquè encara ara n'hi ha
que el mos volen extingir.
A s'excursió des Torrent
aquell diumenge calorós
cridaren a s'1-1-2
i tothom va estar content.
A la fi es Sobreposat
té ses caretes restaurades,
ara que les hem mostrades
esperam hagin agradat.
Però sa glosa no s'ha acabada
i vénen els mots dolents,
ara que anau calents
deixarem sa deute pagada!!!
An es teatre d'Artà,
quan tiraren es capell
tots mostraren s'aucell,
es llums no se varen apagar.
Gori no sé com t'ho fas
perquè ets prim com una encletxa,
tan ràpid com una fletxa
i campió de Balears.
Naomi, tu ets molt bona
i una medalla has guanyat,
sa glosa t'hem dedicat
per donar-te s'enhorabona.
Parlarem del Cardassar,
que ja té equip femení.
Una cosa les volem dir
no vos heu de desanimar.
Els cadets: campions!!!
i sa lliga van guanyar.
Bé que ho varen celebrar
en quedaren ben rodons.
I a mi que qualcú m'expliqui
si no és tenir collons
posar dues coordinacions
i cap d'aquest municipi.
Mira tu quines pardalades
ells ho varen menyspreuar,
i no els hi varen deixar posar
ses camisetes regalades.

Un poc de tot

Economia submergida
frenau an es Ferrissai,
amunt i avall tot lo dia,
fa més hores que mai.
Sa temporada s'ha retrassada
però es Ferrerico té s'agre fet,
sa furgoneta sempre aparcada
no sé quants paners n'ha tret.
Mestre Guillem Galmés estaria alabat
que es cap d'estudis sigui en Soler;
han endevinat de ple es forat
ben prestet engronsarà un bebé.
N'Andreu Llinàs sabeu sa darrera?
Per cupa d'un estranger
amb misserss s'asumpto té,
li han posat una barrera.
Es Manolos llorencins
estan penjats a "youtube";
ballen com angels de fins
enfilats dalt d'una "nube".
No tenen gens de coneixement
i els fan cagar a lloure,
no se'n van ni en ploure
estic parlant d'ets excrements.
A Mallorca es diu: una merda!!!
des cans en sortir a passejar
i es porc que els fan cagar
podríen anar més alerta.
A en Jaume Sancho li volem dir
en lo bé que aquí estan:
ves alerta no t'han de ferir
si te'n tornes a Afganistan.
Fa 20 anys que va a Ciutadella
i encara no ha espavilat;
degué buidar sa botella
i un cavall l'ha trepitjat.
"El tiempo quién lo diria?"
En Xisquet ja té suplent
en Rigo és es següent
"en sa meteorologia"
An es bar Nou, què vos pensau,
a sa nova renovació
a sa més mínima ocasió
mos han montat un "chill-au".
No sabem què hi hem de dir
amb es tema des libdub.
Un èxit assegurat

de tot es poble llorencí.

Seguint parlant des libdub
l'endemà d'una verbena
…o ho filmaren aviat,
…o seguia amb borratxera…
però jo ho veia embullat!
I en Pepe no s'havia colgat,
duia una gran gatera.
A sa Begura i Coll d'Artà
gran desgràcia hi ha passat:
molts de pins s'hi han cremat
que ara s'ha de ressembrar.
Una cosa volem dir
i fort ho manifestam:
lo que noltros desitjam
que no és torni repetir.
De gent que no té feina
passam es 5 milionets.
Sant Antoni dau-los s'eina,
seran dimonis boiets!

La Sala, Govern i eleccions

Amb els reis han millorat
molta festa i ben barata,
ets al·lots han disfrutat
amb sa nova cavalgata.
Vos contaré un fet verídic:
es dobbers tots són d'aquí,
li fa s'obra un manacorí
i ell cobra d'assessor jurídic.
Si el voleu anar a cercar
demanau pel senyor Melià.
Sant Llorenç deu haver crescut,
ja no sé on aparcaré;
aniré an es carrer Soler
que un «pàrquin» hi ha nascut.
El senyor Colom mig jubilat
a sa brigada ja no mana,
i en manco d'una setmana
en Barbot hi han col·locat.
I amb es tema des carrers,
just abans de ses eleccions
feren ses inaguracions
i encara hi havia ets obrers.
Com una banda de lleons
encara és com si els vés,
volaven es canapés,
no entraren en raons.
Pes tren nou jo vaig de dol.
Un homo se desespera,
només me queda un consol:
és pitjor per Son Servera.
De sa nostra joventut
alerta!, duen careta:
de s'esquerra ses virtuts
se presenten amb sa dreta.
Ses eleccions passades
han estades ben claretes:
ses esquerres enterrades,
toca un govern de dretes!
De "la Caixa" an es Pou Vell
molts carrers han empedrat.
Els polítics, "tuadell",
i es veïnats ho han pagat.
Si ve una subvenció,
qui de noltros ho diria,
se'n va a Son Carrió
per fer un nou centre de dia.
Si ve una altra subvenció
que no hi hagi xerrameca,
també va a Son Carrió
i se fa una biblioteca.
(i hi col·loquen n'Assumpció).
Dos mil onze que ha acabat
ha semblat un "polvorín";
ni el Rei s'haurà salvat
gràcies a n'Urdangarín.

Convidada per l'any que vé

Mos hem deixat qualque cosa,
suposam que ho haureu vist,
però si inventau cap glosa
d'aquest any que passarem
escriviu-la a un paper,
que l'any que la llegirem
Si voleu continuar amb sa festa
i adorar a sa bacina,
fareu una molt bona gesta
si en sortir hi posau propina
Ara ja hem acabat
i una cosa demanam
cridau visca Sant Antoni
de Viana anomenat.

Visca Sant Antoni!!!

Ultramillor

Agència de viatges del grup A
Títol 999

Carrer del Sol, 19
Cala Millor-Mallorca
Tel. 971 585720

Na Burguesa

Pedro Galmés

Esperant que arribin festes,
un grapat de trescadors
ens traguérem sa pols
i na Burguesa férem.

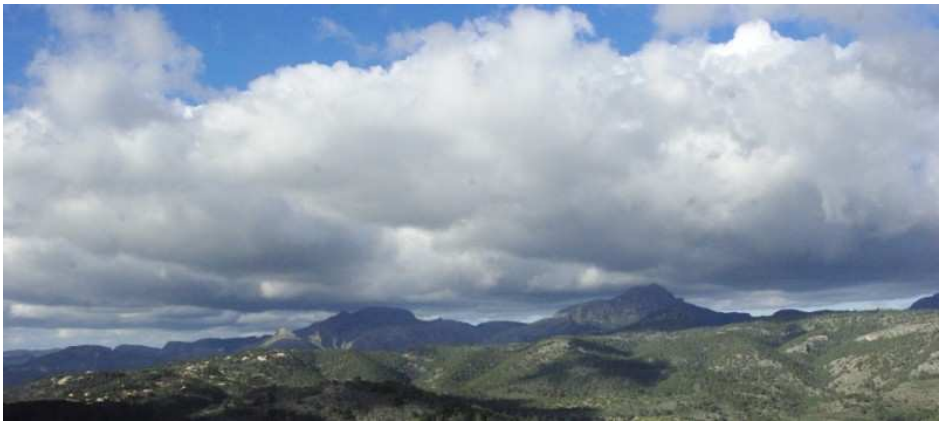

Pensar no és saber, ens han dit bastants vegades, i els nostres pensaments, almanco els que hem seguit un poc el grapat d'incendis produïts durant l'estiu, eren de trobar la Serra de na Burguesa pelada, però no. L'excursió, guiada per na Joana Gomila, ens menà per uns paratges que estiren la gent a caminar per la muntanya. Excursió no gaire difícil, però dura per la vintena de quilòmetres que caminàrem.

Al carrer Lepant, com totes les sortides, una trentena de trescadors ens trobam per fer la darrera sortida de l'any, que no és la de la temporada, i poc més o manco a les vuit partim cap a la Vileta, des d'on tenim l'inici de l'excursió.

Anam pujant pel camí del cementeri, un camí en principi asfaltat que dóna pas a un altre d'empedrat, el qual féu empedrar el rei Alfons XII perquè tingués bon anar de Ciutat a Puigpunyent. Els treballs d'empedrar-lo duraren uns deu anys i el rei no va arribar a estrenar-lo. Passam per devora sa Pedrera, anomenada també "La vall del Silenci".

Enfilam cap al coll de Son Marill i la pujada torna un poc més aspra, però remil rellamps, en Jeroni ja passeja un esclata-sang. Els ulls dels que són més cercadors ja comencen a mirar més per les voreres que per on posen els peus... Dues bufades més, unes tretes de jaquetes i ja som al coll. Ens entretenim amb unes runes que eren l'antiga posada dels que traginaven productes des de Puigpunyent fins a la capital. Si ens hi fixem bé, hi ha una fita que delimita els municipis de Palma, Puigpunyent i Calvià. Un glop d'aigua els que tenguin set i seguim per amunt, per la Penya de sa Mel, i ens desviam un poc de la ruta per coronar el puig dels Revells. Aquí un mos ja no mal diu i aprofitant un poc les vistes treim el pa i taleca.

Panxa plena arreplegam les sobrances (hem de deixar per dinar), donam "sa volta als bous" i fem uns metres enrere. Direcció llebeig hi ha el coll de Son Camps i, seguint en la mateixa direcció, anam fent els Puntals de Valldurgent deixant el Puig de sa Coma Fosca a la nostra esquerra. Unes vistes magnífiques, a la badia de Ciutat i al Castell de Bellver per un lloc, i a la tramuntana el Galatzó, amb un núvol que li fa de capell, la Mola de s'Esclop i la Cadira del Bisbe, excursió programada per enguany, també, i la qual des d'aquí no pareix molt accessible.

Travessam el coll dels Tords i les moletes de Son Vida i en poc temps ens plantam al coll des Vent, feim una breu aturada a la carretera que va des de Ciutat fins a Calvià i, per allargar un poc més, ja que el ritme és bastant alt i ens sobrarà dia, decidim fer una altra cota, desviant-nos de la ruta prevista. Un poc de volta, dues estirades de cames i ja tornam ser al camí que havíem de seguir, passant per la caseta de s'Escorxa. Direcció al pla d'en Palem ens aturam a fer quatre fotografies a un forn de calç en bon estat. Es podria posar en marxa qualsevol dia (si fos el cas). Després seguim el tirany fins al mirador de n'Alzamora.

Des del mirador vistes i més vistes: el pla de Calvià fins a Andratx, i cap a migjorn Cabrera, que pareixia que es podia agafar amb la mà. Pa i taleca un altre pic (d'esclatasangs no n'han tornat a parlar...) i concurs de torrons, tots molt bons i les receptes, "secretes", ningú amolla "prenda". Particularment, em qued amb els "nevaditos" de n'Aina a les excursions, ja que no seria el mateix sense ells. Dues bromes i dues rialles i ja tornam a ser partits.

Passam per damunt les coves de Marbre, però no tenim temps de fer-les completes i un parell en parlam de tornar un dia aposta per veure-les... Res, seguim cap al coll des Pastor, on ens adonam que és prest encara

i, sinó, decidim pujar al Puig Gros de Bendinat, que no estava previst, però ja som aquí i tenim temps. Aquí un parell més un, entre els quals hi som jo, decidim no pujar i iniciam el descens cap a Gènova, tira-tira i xerra que xerra, on feim dues cervesetes fresques el temps que esperam els demés. I a Sant Llorenç hi tenim les feines...

La pròxima no serà ni més ni menys entretinguda, serà una altra excursió.

ELS TRESCADORS
Sant Llorenç des Cardassar

SERRA D 'ALBERCUTX

19 de febrer de 2012

Sortida: a les 8h del carrer Lepant
Guia: Tomeu Pont
Dificultat:
Preu: 11€
Inscripcions: del 5 al 16 de febrer, indicant nom, llinatge i excursió al compte de:
Sa Nostra 2051-0141-91-1070001854

Informació:
telèfons - 971 838 069 – 626 334 578
correu - elstrescadors@gmail.com

elstrescadors.blogspot.com

El cost de la Casa Reial

Rebut per correu-e

Amadeo Martínez Inglés és un exmilitar espanyol que va servir durant 40 anys en l'Exèrcit de Terra, on va obtenir la medalla al Mèrit Militar i va arribar a esser coronel de l'Estat Major. L'any 1990 en va esser expulsat per haver publicat diversos articles on defensava que l'exèrcit hauria d'esser professional i que s'hauria de suprimir el servei militar obligatori. Ha escrit diversos llibres: *España indefensa* (1989), *Mi lucha por un ejército profesional* (1992), *La transición vigilada* (1994), *23-F, el golpe que nunca existió* (2001), *El ejército español, de poder fáctico a "ONG humanitaria"* (2004) i *Juan Carlos I, el último Borbón* (2008).

A rel de l'escàdol Urdangarín, la Casa Reial ha fet publics els seus ingressos, després de 35 anys de no haver-ne parlat gens ni mica, però només ho ha fet del que s'esmenta als Pressuposts Generals de l'Estat, que suposa un 1'5% de la totalitat.

Ara ens ha arribat un article de Martínez Inglés on detalla el que realment costa la monarquia als espanyols, amb dades extretes -assegura- de documents oficials. Per tal com és una tema d'actualitat que afecta directament les butxaques dels contribuents, hem considerat oportú fer-ne un resum:

1. Assignació directa		8.434.280
2. Ministeri de Presidència		96.920.070
-despeses de personal	6.203.070	
-actes d'Estat (audiències, sopars de gala, visites...)	15.500.000	
-sosteniment del Patrimoni Nacional (palaus...)	34.217.000	
-manteniment d'altres béns (iots, cotxes, finques...)	41.000.000	
3. Ministeri de Defensa		291.800.000
-regiment de la Guàrdia Reial	80.000.000	
-Quart militar	45.000.000	
-45 grup de Forces Aèries (vols, logística, VIP...)	110.800.000	
-despeses de seguretat (desfilades, maniobres...)	56.000.000	
4. Ministerior de l'Interior		88.500.000
-seguretat de la Casa Reial (Guàrdia Civil)	42.500.000	
-seguretat de la Casa Reial (Policia Nacional)	46.000.000	
5. Ministeri d'Hisenda		28.000.000
-carburant, personal, logística... d'un parc aproximat de 300 vehicles		
6. Ministeri d'Exteriors		10.000.000
-promig anual del que s'ha gastat els darrers 8 anys (20 viatges)		
7. Altres ministeris		22.500.000
-despeses de personal de 372 treballadors de la Casa Reial		
8. Despeses reservades de l'Estat		15.500.000
Total		**561.654.350**

El concepte de modernitat (II)

Impressionisme: Manet i Monet

És gairebé inexcusable començar la història de l'impressionisme amb el quadre *Le déjeuner sur l'herbe*, de Edouard Manet, el exposat en el famós "Saló dels Rebutjats" de 1863, on es mostraren les obres descartades pel jurat del Saló de París.

La pintura representa un berenar al camp, dins un paisatge verd lluminós que recorda Velàzquez, a qui Manet admirava, on hi ha dos homes i dues dones joves, ells abillats amb la severa vestimenta masculina decimonònica, de tons obscurs, però aquí amb un cert descuit (estudiants de pintura?), una d'elles completament nua i l'altra insinuant la seva feminitat dissimulada rera la tela. La pell blanca contrasta amb la verdor del paisatge.

El tractament del nu femení és el que havia escandalitzat el jurat; no perquè fos el primer cop que es representés, evidentment, sinó per la seva "contemporaneïtat" o naturalitat, són dues dones no mitològiques ni simbòliques, sinó de l'època (models?) i la del primer plànol mira confiadament l'espectador. També havia escandalitzat la model nua de Courbet (El taller del pintor), que està mirant l'obra de l'artista i és observada alhora per un nin.

El quadre anuncia també el que serà una reivindicació del moviment impressionista, la pintura *plen air*, és a dir, a l'aire lliure, enfront la pintura de taller, que fins i tot practicava Courbet, malgrat inspirar-se en figures de la vida quotidiana. Manet revisarà més cops aquest paper femení en obres com "Olímpia", inspirada en la "Venus d'Urbino" de Tiziano (1535) (obra en si ja singular); del mateix 1863, on una model contemporània, nua i blanquíssima, jeu sobre un llit i al darrera té una criada negra; com sempre, mira obertament l'espectador (també ho fa la Venus d'Urbino).

Però pròpiament, l'impressionisme parteix d'una exposició celebrada el 1874 a la galeria Nadar, de París, on hi havia un quadre del pintor Claude Monet: "*Sol naixent, Impressió*", del qual se'n va burlar un periodista dient: "Aquesta pintura, vaga i brutal la primera vista, ens sembla que és alhora l'afirmació de la ignorància i la negació de la bellesa i de la veritat" (Leroy).

Però amb "*Impressió, sol naixent*", afirmava una revolució en la història de l'art. L'obra, que va donar nom al moviment, representa la sortida del sol al port de Le Havre, i està composta per una multitud de pinzellades soltes, que a la manera de punts de llum, s'uneixen a la retina de l'espectador, donant realment la sensació de la sortida de sol, malgrat les ones, les barques el port siguin ombres i el sol un punt lluminós en la penombra. Monet cerca aquí el que és fugisser, fluïd, vaporós, la impressió de la llum sobre l'espectador, cosa que anirà plasmant al llarg de la seva extensa vida: la catedral de Rouen en diverses hores del dia; els nenúfars damunt l'estanc. També la boira i el fum, l'atmosfera en estat pur (Estació de Sant Llàtzer). Els colors tampoc estan escollits a l'atzar, i en això es veu la influència dels descobriments científics. Els impressionistes utilitzaran bàsicament tres colors primaris: vermell, blau i groc, dels quals els demés en seran una mescla esdevenint així els colors complementaris; això però no és més que una ficció, ja que aquesta unió només té lloc en l'ull (o la ment) de l'espectador, no en el pinzell.

Aquesta consideració de què tot succeeix en l'ull del qui mira, i arriba al seu punt culminant en els puntillistes, les obres dels quals són un conjunt de punts (vegi's Georges Seurat, en obres com "*Un diumenge a la tarda a l'illa de la Grande Jatte*", 1884).

Guillem Mesquida

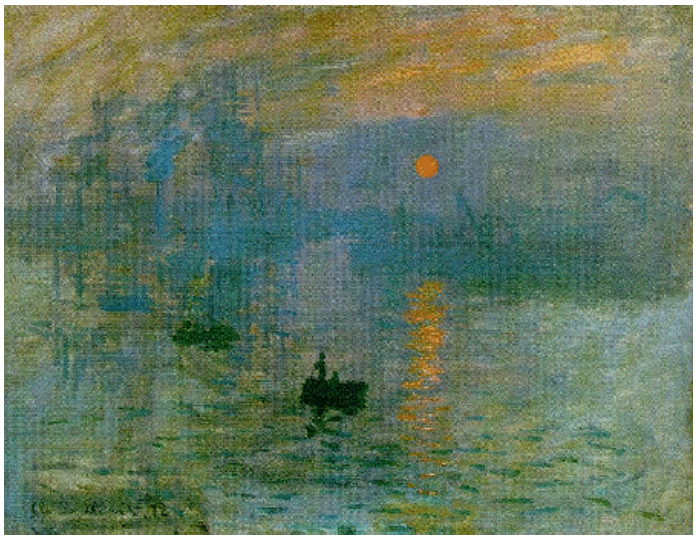

EN MARC SALOM ÉS EL CAMPIÓ

Com ja havíem pronosticat des d'aquestes línies, el manacorí Marc Salom, aprofitant les absències d'en *Pisca* petit o en Pedro *Trompes*, va obtenir el trofeu de Nadal de tennis (i no és el primer). De fet, si els comptes no em fallen, no va perdre ni un set en tot el torneig, per la qual cosa podem dir que ha estat un títol relativament fàcil (i dic relativament, perquè en l'esport no hi ha res fàcil). En la final es va imposar a un sempre meritori Mestre, que amb la seva resistència inacabable, va intentar posar-li les coses difícils a la final. Al final: 6-2, 7-5.

ELS MALALTS NO ATUREN

A la novella I Cursa per la dona, a la ja clàssica Sa Llego de sa Pobla... el Malalts no aturen. I a més amb bon temps:

I Cursa per la dona

43-Joan Sancho	32:18
44-Pedro Santandreu	32:18
46-Jaume Mas	32:34
93-Nofre Nadal	34:57
108-Gaspar Mesquida	35:24
183-Pedro Pocoví	37:17
184-Cristina Fullana	37:17
482-Barbara Bauzà	43:46

Cursa de sa Llego

60-Pedro Santandreu	29:08
61-Miquel Munar	29:11
68-Bernat Llorer	29:24
69-Joan Sancho	29:22
126-Sebastià Alejandro	30:41
157-Miquel Lluís Puigròs	31:11
193-Gaspar Mesquida	31:39
200-Joan Caldentey	31:38
260-Pedro Pocoví	32:29
261-Pep Soler Zinho	32:29
264-Jaume Mas	32:32
311-Pere Antoni Femenies	33:05
441-Toni Roca	34:24
548-Jordi Miquel	35:25
633-Juan Pascual	36:12
790-Miquel Moragues	37:47
1172-Sebastiana Bonet	45:34
38-Sebastiana Bonet	47:58

EL CARDASSAR ARRIBA AL'EQUADOR

Cardassar 2-0 Campanet
La Unió 3-2 Cardassar
Cardassar 2-1 S'Horta

El Cardassar, gràcies als triomfs dins casa, continua allà on estava, és a dir a mitja taula. Ara ens atracam a l'equador de la lliga, quan es dissiparà cap a on anirà l'equip: si al grup de davant o al grup de darrere. Així que caldrà fer un esforç extra.

Per cert, aprofitam aquestes línies per donar ànims al segon entrenador de l'equip (i amic personal i molt estimat pel redactor d'aquest espai), en Tolo. Recupera't aviat!!!

FUTBOL FEMENÍ

3 a 5 aquest és l'espectacular resultat del primer triomf de les fèmines futbolistes de Sant Llorenç. Va ser a Bunyola el passat 14 de gener. Enhorabona i que pugueu jugar molts més partits.

DE LA CERTESA AL DUBTE

(Vé de la pàg. 21)

turada i reflexió. Per després escriure (és una manera de sintetitzar, raonar i concretar) les experiències de canvi.

NOTES

[1]Albiach, A. I altres (2007). *Llengua Catalana i Literatura*. Temari Volum 1. Mad: Alacalà de Guadaira
[2]Luzuriaga, L. (1919). *El Analfabetismo en España*. Museo Pedagògico Nacional
[3]Marias, J (1976). *Historia de la Filosofia*. Biblioteca de la Revisrta de Occidente.
[4]Llull Martí, A.. (2008). *Diccionari d'expressions lingüístiques recollides de les Rondaies Mallorquines d'En Jordi des Racó*. Moll. Palma
[5]Marturana,H.;Dávila,X.(2007). *Biologia-cultural.Nivel introducción*. Barcelona
[6]Echeverria, R. (2006) *Ontologia del Lenguaje*. Santiago de Chile:J.C.Sáez
[7]Damasio,A. (2010). *I el cervell va crear l'home*. Barcelona:Destino
[8]Punset, E. (2011). *Programa Redes i bloc*. Diverses intervencions

Guillem Pont

De la certesa al dubte

Introducció

De la mateixa manera que tenim una ortografia per escriure bé el mots, per què no hauríem de tenir una mena de "ortoconceptual" per poder posar en ordre els conceptes interioritzats?

D'altra banda, després de varis anys de lectures i anotacions cal fer una aturadeta i avaluar. No hi ha avaluació més contundent -i poc utilitzada- que la comparació entre l'abans i el després. Quines diferències hi ha entre el Guillem de l'any 2008 i l'actual? La intuïció orienta vers els coneixements i l'actitud davant el que em passa, però potser hauria de recórrer a les persones de valor per, amb preguntes, assentar tals intuïcions. (Quin seria el teu cas?)

Una i altra cosa em conviden a reflexionar i, també, intentar sintetitzar noves visions que poden afectar a patrons conductuals. Neix RACA.

-**Reflexions**. Jocs de pensaments on tot és obert i, d'entrada, acceptable.

-**Adequació**. Després de diverses consultes es va optar pel concepte "adequació" perquè ofereix una relació entre text i context. A més, dins aquests concepte, i seguint les funcions del llenguatge de R. Jakobson, hi ha "la conativa, que pretén incidir en el comportament del receptor"[1], i d'això es tracta!

-**Conceptual**. Perquè afecta als conceptes que tenim interioritzats, aquells que consideram "inamovibles" o que formen part del nostre "jo som així".

-**Acció**. La pretensió és que afecti a les maneres de fer, a l'acció. Si les idees no es converteixen en accions solament són fum. D'altra banda és el fer el que determina el ser; dit d'altra manera: "No solament actuam d'acord a com som, també som així com actuam" (Echeverria, 2006)

La proposta s'articula en tres vessants.

Una referida a la descripció d'experiències, on es mostra la presència d'alguns dels "vells models" establerts.

Una segona fase, el RACA pròpiament dit, que intenta justificar la nova visió.

I una tercera referida a la necessitat de desaprendre determinats hàbits o criteris.

Com no podria ser d'altra manera, són reflexions personals, transparents i obertes. I a més amb desig que hi pugui participar qui així ho desitgi.

Comentari vivencial

En Pere no s'ho podia creure, però alhora havia estat la constatació d'una intuïció llargament covada. La meitat ni se n'havien adonat de l'existència d'aquell esquelet de boc que feia tot ú amb les branques seques de l'ullastre i tires de pell assecades en el fred de la muntanya.

Però si el caminoi hi passava just a la vora! I dels que se n'havien adonat, alguns s'aturaren a contemplar-lo i en tragueren conclusions personalíssimes: que si una escultura, que si el pas de temps, que si el color de l'esquelet i de l'ullastre eren semblants... però la majoria havien accelerat el ritme del caminar amb una sensació de fàstic que situaren just a la boca del ventrell.

Les respostes que va escoltar i interpretar en relació a la pregunta que havia formulat mentre dinaven, ja lluny del present: què t'ha suggerit aquella "escultura" que gairebé hem hagut de trepitjar? el deixaren una mica descol·locat.

O potser no, certament li confirmaren aquella vella intuïció: cada viatger fa el seu viatge. Ho havia constatat quan en un viatge a l'estranger amb una altra parella havia fet la mateixa pregunta banal a cada un dels altres tres acompanyants: i avui què és el que més t'ha impactat?, i resultava que cada un tenia i argumentava una resposta diferent en funció dels seus interessos. Eren quatre i tenien quatre visions diferents d'una mateixa realitat viscuda.

Era un dia gris i plujós, d'aquells que justifiquen la sentència del ja finit pintor Mercant: A Mallorca tot són grisos! (una altra manera d'entendre la presumpta realitat). Havien iniciat l'excursió amb una intermitent brusquina de cama d'aranya que t'obligà a treure l'incòmode impermeable i les polaines de la motxilla. Realment era un dia d'aquells de no partir, però el grup ho té per norma, sempre es parteix; i en general resulta una bona política excursionista, altrament sempre sortirien excuses per ajornar la sortida.

El primer tram, de pujada des de la baixant del Coll de Sóller, s'havia de fer en silenci (a l'amo no li agrada gaire que hi passin) però ben aviat es varem fer amunt fins arribar al silenciós alzinar de roquissar. De camí. Solament la topada amb un caçador. Vés per on!, aimador del mateix indret per raons ben diferents. No acostumen a collar gaire bé caçadors i excursionistes

La brusca es va aturar i de mica en mica es va anar aclarint. La meta era trescar es Boixos fins a sa Galera i després baixar fins a Deià. I en aquesta pujada al Puig des Vent, just a la vora del caminoi i quan ja s'havia aturat de ploure és on se situa el boc punxit a l'ullastre que, bona part del grup, ni es va adonar de la seva existència.

La baixada des de sa Galera fins a Deià resulta dura i espectacular. I en aquest caminar curós de posar el peu on pertoca per no patinar i caure, amb el muscles tensats i el dit gros del peu, a cada passa, fregant la puntera de la sabata es quan el pensament d'en Pere tresca l'experiència viscuda.

El boc, per a la meitat de les persones del grup no havia existit mai. No qüestionaven la seva existència perquè es fiaven dels qui en parlaven; però si no s'hagués plantejada la pregunta a l'hora de dinar, res. Absència absoluta.

Pels que el veren, gairebé ningú va veure la mateixa cosa. Alguns detectaren una cosa rara, d'altres un fastigós animal podrit, altres havien vist l'embalum i havien girat l

vista per no veure'l... i per a altres, una composició plàstica!

També haguéssim pogut passar per un altre caminoi i mai se n'hagués parlat, ni hauria existit per a la nostra percepció. Existeix el que defuig de la nostra mirada? La meva relació amb l'entorn, es diu pensant en Pere, es limita al que som capaç de percebre i valorar... rere cada nom hi ha una interpretació personal diferent, més encara cada un té una actitud enfront d'una determinada imatge; curiositat que afecta al coneixement i als interrogants (què deu ser?, com és possible que estigui d'aquesta forma? com s'ha col·locat?, els corbs? el pastor?, per quin motiu?...), por o rebuig (quina cosa!, quin oi!), composició "artística" ("mira quin joc d'ossos i bastons".)

Al llarg de tota la baixada, en el moments de forçada soledat -van en grup però en molts moments caminen sols-, no va parar de donar-li voltes: que és realment el que hem vist? El meu món existeix sense la meva mirada? He vist un boc punxit a unes branques d'ullastre o és una interpretació que he fet del que m'ha o ens ha semblat? Malgrat tot el que hem parlat, en aquests moments, existeix per aquells que no han vist res?...

Al final de la llarga, pesada, espectacular i bella excursió, en Pere cerca qualsevol seient de l'autocar que li permeti estirar les cames i aclucar els ulls en el llarg camí de tornada

RACA 1. De la certesa al dubte

Tot i la generalització de l'ensenyament en els darrers anys (aquí l'analfabetisme de la població rural a 1910 se situa en el 73% quan, per exemple a Bèlgica i França, era del 25%[2]) en el substrat col·lectiu, i de la mà d'aquell nacional-catolicisme imperant i de les seves derivades, una de les qual n'és la despreocupació social, ha persistit, de forma més o menys generalitzada, el vell model escolàstic que separa el que és bo del que és dolent, el que és pecaminós del que és virtuós i on el mestre, que és qui sap, ensenya, i a l'infant li han de posar un estaló perquè creixi dret segons els models vigents...

En aquest ambient arrela la idea de què "les coses són" de Parménides o el "coneixem la veritat no solament per la raó sinó també pel cor" de Pascal en detriment del "tot flueix" d'Heràclit[3].

Aquest concepte de realitat fitxa i permanent, al marge del nostre existir, queda palès en les expressions arrelades en la cultura popular. Tant pel que fa referència a expressions usuals: "anem a la realitat!...", "les coses són així com són i no són d'altra manera..." com pel que es transmet mitjançant els contes populars "açò no és sa cosa, cara de rosa", "així com dius, així és", "per dir-ho així com és"[4]...

Però vet aquí que, a principis de segle passat arriba la física quàntica i darrerament la neurociència i la visió ontològica... Des de diversos posicionaments es qüestiona i descarta la "visió estàtica" que tenim arrelada des de la mes tendre infantesa. Ara, la realitat ni és realitat, ni és fixa, ni és permanent.

Des del "és biològic tot el succeir" de Maturana[5], (que no té a veure amb la naturalesa sinó que el processos passen en el nostre viure) al "no sabem con són les coses, solament sabem com les observam o com les interpretam. Vivim en mons interpretatius" d'Echeverria[6] o a "la representació del món extern al cos només pot entrar al cervell a través del mateix cos" de Damasio[7], passant per les contundents aportacions de Kia Nobre en el sentit que res és el que sembla, ni les percepcions de la realitat ni els records memoritzats o la "matèria i energia no tenen existència abans de l'observació" de Wlatko Vedral o "el cervell ens enganya" de K. Warwick[8] és ple de referències que esbuquen aquell vell patró "realitat externa".

Res és, jo veig. Jo no veig, faig una interpretació segons em diu el cervell. El cervell no dóna imatges reals...

Cal transitar del coneixement a la incertesa, de la certesa al dubte.

Aquest nou criteri: "**la realitat és una interpretació personal del que m'arriba pels sentits**", desestabilitza el vell patró i ens situa en una nova dimensió: tot s'ha de qüestionar! Les certeses socialment establertes, les que tenen les altres persones i àdhuc els meus pensaments i sentiments

Desaprendre 1. No tenc raó

Sé que tenc un patró mental determinat: les coses són (bo, dolent, alt, baix, aquell fa això o allò, belles lletges...)

I sé que aquest patró és fals. Que tot resulta incert i relatiu

Llavors, què puc fer per canviar aquest patró?

Potser...

a.- Admetre i recordar que el tenc.

Implicarà entrenament. Una mesura podria ser intentar retardar la resposta als estímuls, això que en diuen comptar fins a deu abans de respondre o començar l'acció: des de quin patró, motle o sentiment pens el que pens?

b.- Qüestionar les certeses (fins i tot les més internes i fortes)

Podria ser una bona mesura introduir el desig i la voluntat d'aplicar de forma generalitzada el "no tenc raó". Una mesura preventiva prèvia a l'acció que em va arribar per ser el bessó de l'aprenentatge d'un conegut, en Josepe, al llarg d'uns dies de Camí de Sant Jaume

c.- Mirar des de la distància

Aplicar distintes mirades a un mateix fet: la intuïtiva de primera reacció, i la de l'ull de falcó... i des de quina posició i sentiment es mira

d.- Intentar estar al dia pel que fa a les constants aportacions de la ciència (programa d'actualització)

Però... com sabré si ho faig? Com puc fer el seguiment dels meus propòsits?

Assenyalant unes fites, uns moments d'a-

(Passa a la pàg. 19)

INVESTIGAM SOBRE ELS OFICIS

El passat 26 de gener, l'alumnat de sisè vàrem entrevistar na Margalida *Comissa*, na Catalina *des Cortó* i na Francisca *Meca*.

El motiu d'haver fet aquesta entrevista és que ara estam estudiant els oficis i ens va semblar molt interessant saber coses de la seva feina. Entre les tres varen respondre unes preguntes que nosaltres havíem preparat.

Ens digueren que totes tres havien començat a fer feina molt joves, entre 10 i 13 anys, ja que en aquells moments les al·lotes de Sant Llorenç, quan deixaven els estudis, només tenien dues opcions: o anar a fora vila o anar a un taller de costura i brodats. Va ésser així que, un temps, al nostre poble moltes dones brodaven. Hi havia diversos tallers, més grans o més petits; na Catalina ens va explicar que, quan ella feia feina a Cas Batle hi havia més de 50 persones que feien feina per al taller.

Ens explicaren que, al principi, els tallers treballaven per a una empresa de Catalunya, després els tallers distribuïen feines per tot el poble i pels pobles veïns.

Aquestes dones ens varen explicar en què consistia el seu treball. Ens digueren que aprengueren la feina fent feina, és a dir, als tallers. Es començava per coses fàcils i ajudant, després ja s'especialitzaven (tallar, fer repunts, muntar, brodar...).

Ens dugueren una mostra de la seva feina: bruses i "mantos", amb distints tipus de labor (ullets, musai, garsa llisa, bastetes, garsa adornada, tictic).

També ens mostraren uns dibuixos molts bonics, que semblaven complicats i que eren trets del cap, del de na Margalida concretament. Ens explicaren com es dibuixaven, com es traspassaven a un paper vegetal, com amb una agulla xapada repassaven el dibuix i que, amb una pasteta feta de blavet i petroli, passaven per damunt el paper foradat i el dibuix quedava senyat a la tela.

Ens digueren que cobraven dues pessetes i un velló de jornal per fer aquelles feines que, segons ens digueren, els resultaven fàcils, agradables, i que, com qualsevol feina, cansaven, però no eren feixugues.

Ens explicaren que deixaren la feina quan van tancar el taller on treballaven, perquè va anar a menys, quan començà a arribar roba de fora molt més barata, amb la que no podien competir.

També vàrem fer una desfilada de models amb la roba que ens dugueren a mostrar. Mentre desfilàvem na Francisca explicava les característiques de les peces de roba que dúiem.

Ens contaren qualque anècdota que quasi ens va fer plorar de riure.

Finalment, aquelles dones ens feren un ball.

Podem dir que l'experiència va ser tot un èxit: aprenguérem coses i ens varen divertir moltíssim.

Alumnat de sisè

TOLO *POCHOLO*

Tolo, és ben hora que
et recuperis aviat,
ja que els nins i nines
de Sant Llorenç des Cardassar
et volem veure ben curat
i donar-te l'enhorabona,
pels carrers del nostre poble,
pel teu esperit lluitador i valent
demostra a la teva gent
que ets únic i sempre estàs present!!!!!

T'estimam molt Poxolo!!!
ÀNIMS I MOLTA FORÇA

Alumnes de 3r B
CEIP Mestre Guillem Galmés

Flor de Card
Sopar d'aniversari

El divendres, 17 de febrer, celebrarem el 40è sopar d'aniversari de Flor de Card, al restaurant Sa Plaça, de Sant Llorenç.

A les postres entregarem una placa a Mateu Domenge, l'Escolà Major, per haver dedicat tota la vida al servei de la parròquia.

El sopar consistirà en una picada i un plat de peix o de carn, begudes, postre i cafè, tot per 25 euros.

Els interessats en assistir-hi es poden posar en contacte amb n'Antònia Galmés, al telèfon 648 435593, abans de dia 15.

La Redacció

Resum comparatiu

Sant Llorenç	**2012**	1992
Cel serè	**16**	5
Cel variable	**12**	22
Cel cobert	**3**	3
Gelades	**14**	14
Calabruix	**0**	0
Boirades	**0**	1
Tempestes	**0**	0
Temp. màx.	**18,5**	17
Temp. mín.	**-0,5**	-1
Mitja del mes	**9,5**	8,4
Pluja del mes	**26,2**	34
Velocitat màx.	**61,2**	72
Recorregut del vent	**2.752**	**km.**

Sa Fontpella (160 m)

Temp màx.	**19**
Temp. mín	**3,5**
Temp mitja	**11,9**
Evaporació (mm)	**80,4**
Mínim d'humitat	**36%**
Vel. màx vent	**79**
pluja del mes	**37,3**

Garita meteorològica on estan els termòmetres per mesurar la temperatura, la humitat i l'evaporació diàries

Aquestes són les quantitats de pluja recollides en el nostre territori durant l'any 2011 que, per cert, no es va destacar en res; només els 200 litres ploguts en el novembre han fet que l'any no fos dels més secs.

Sa Fontpella	451
Ses Planes	400
Es Recreo	618
Son Vives	519
Son Sureda	457
Son Costes	453
Depuradora	592
Sant Llorenç	451

Xesc

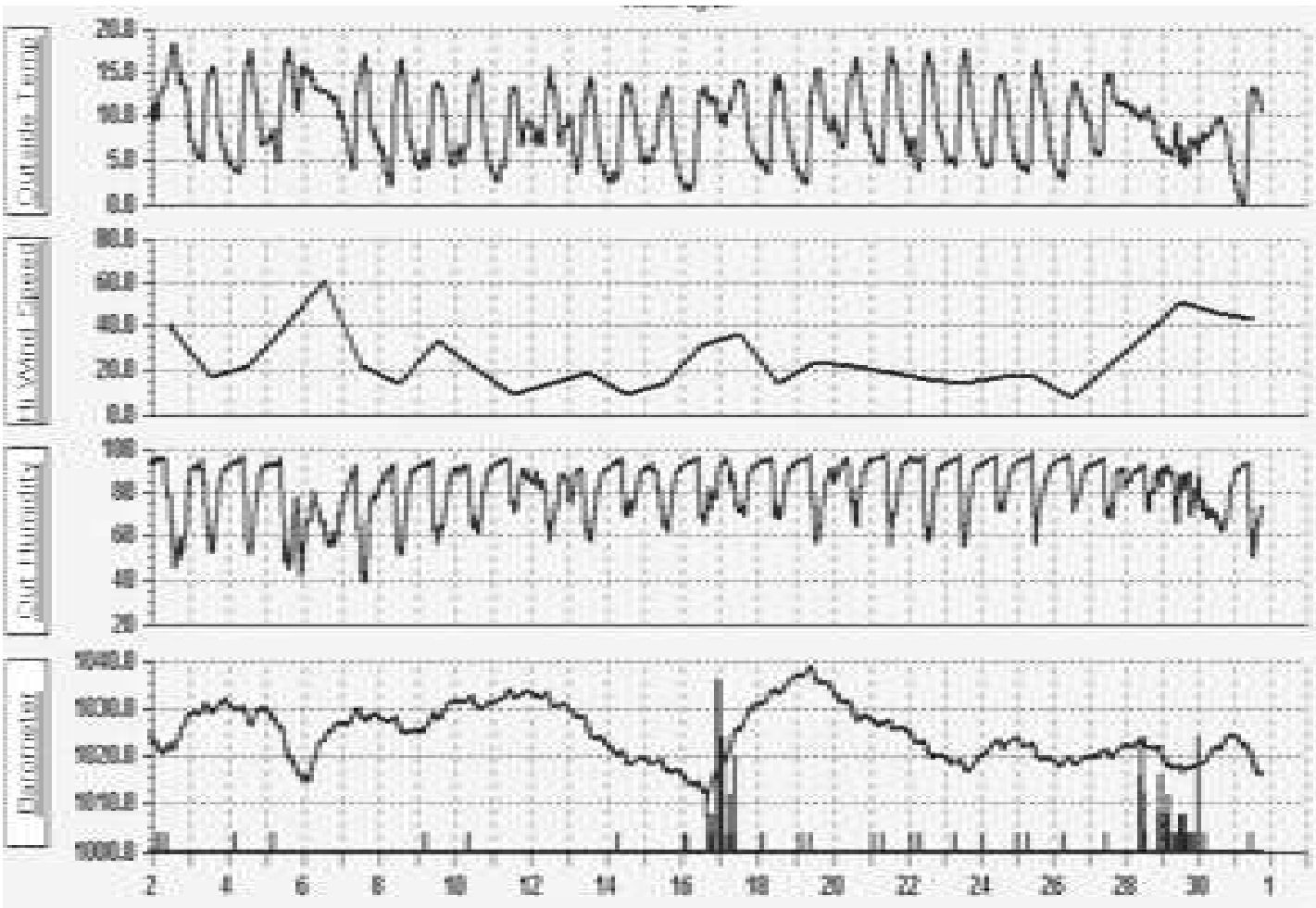

El català i les reformes del Partit Popular

Partit Socialista de Mallorca

Des del PSM-EN lamentam que el Govern del PP hagi decidit eliminar el català com a requisit lingüístic per accedir a la funció pública. Consideram que aquesta mesura suposa un atac a l'oficialitat del català "llengua pròpia" de les Illes Balears, i a la igualtat lingüística consagrades per l'Estatut, i a la convivència entre els ciutadans.

Segons l'article 4.3 de l'Estatut, "les institucions de les Illes Balears garantiran l'ús normal i oficial dels dos idiomes, prendran les mesures necessàries per assegurar-ne el coneixement i crearan les condicions que permetin arribar a la igualtat plena de les dues llengües quant als drets dels ciutadans de les Illes Balears".

Si l'oficialitat d'una llengua hauria d'obligar l'Administració a estar capacitada per entendre els ciutadans que s'hi expressen, amb la proposta del Govern del PP aquesta exigència només s'aplicarà a una des les dues llengües oficials: el castellà.

La supressió del requisit lingüístic consagra la supremacia jurídica del castellà, que esdevindrà a la pràctica única llengua oficial, i relegarà la llengua pròpia de les Illes Balears a una segona categoria, la qual cosa contravé la igualtat lingüística entre català i castellà que estableix l'Estatut. El PP tracta de manera desigual dues llengües que, en tant que cooficials, han de ser tractades, com a mínim, de manera igual.

El PSM-EN ha presentat al·legacions contra aquesta reforma i presentà al Ple de l'Ajuntament de Sant Llorenç una moció en defensa de la llengua pròpia, que va ser aprovada per tots els grups presents al consistori, excepte el PP, que s'absentà de la votació. Som partidaris de mantenir el requisit lingüístic com a manera de contribuir a la normalització del català, a la igualtat de les dues llengües oficials del país i a la convivència entre els ciutadans de Balears.

El PSM-EN considera que la modificació que proposa el PP contribueix a fer avançar el monolingüisme castellà, i no el bilingüisme, cosa que posa de manifest el cinisme del discurs dels conservadors en defensa del "bilingüisme" (que té com a única finalitat atacar la nostra llengua).

Consideram molt greu que es menystingui i es banalitzi l'esforç de milers de persones que han accedit a les titulacions oficials de català per poder accedir a una plaça en l'Administració pública, i que ara veuran com podran accedir a aquesta plaça persones que no tenen cap coneixement de la llengua pròpia. El PP fa befa de l'esforç d'aquestes persones. Això, a més de tenir els efectes pràctics esmentats, suposa enviar un missatge terrible a la societat (cosa que contrasta, de nou, amb el cínic discurs oficial dels conservadors, que tan lloen la "cultura de l'esforç").

El Govern de José Ramón Bauzá legisla sense escoltar ningú, legisla només per als seus. Concretament, per als sectors més ultres, més nacionalistes espanyols, de les seves files.

Les 26 peces del sumari del cas Palma Arena
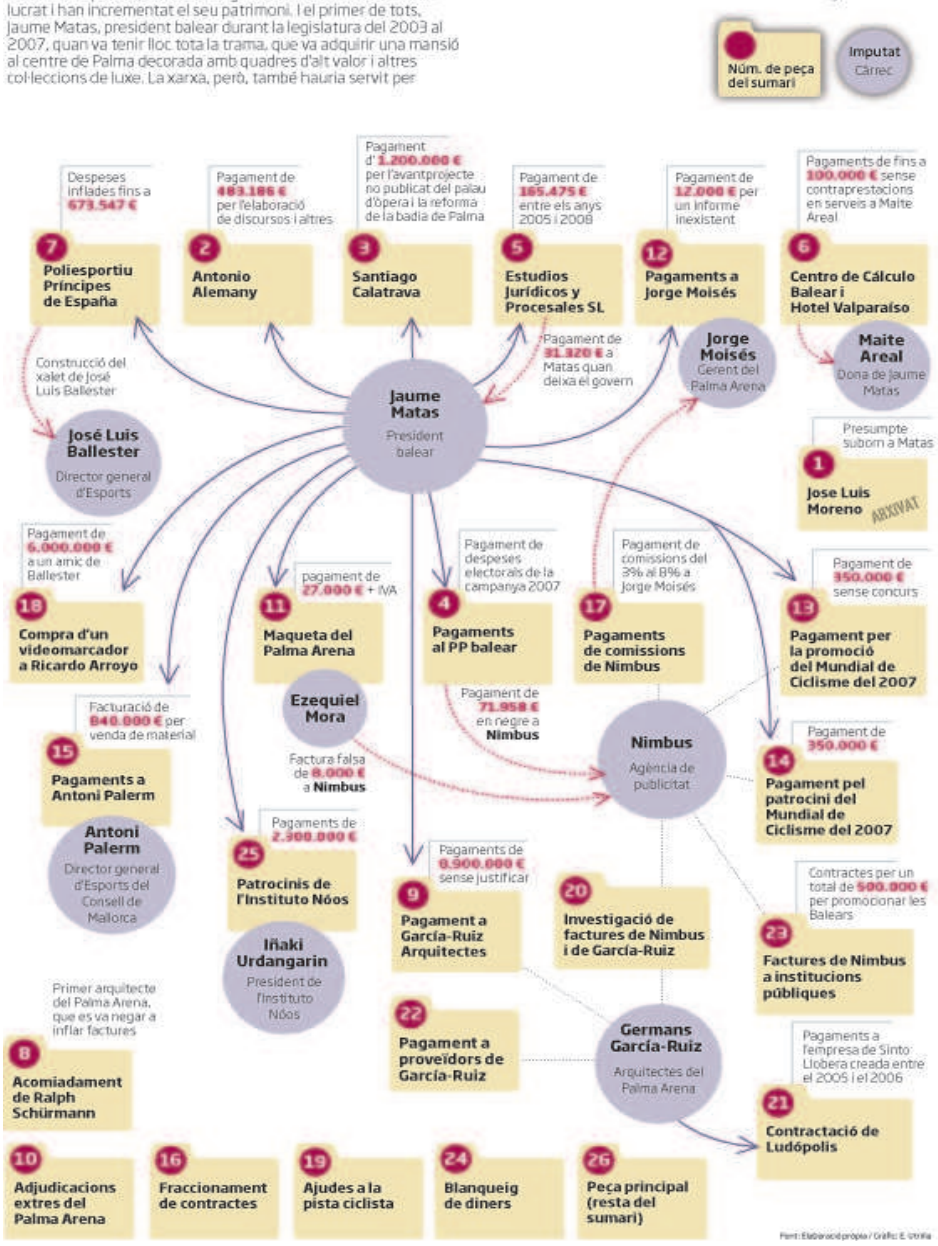
El que en un inici es va detectar com un exagerat sobrecost del velòdrom Palma Arena ha anat evolucionant fins a esdevenir un dels casos de presumpta corrupció més greus i complexos que han sacsejat mai les Illes Balears. Paral·lelament a una escalada en la despesa del pavelló esportiu, que es va enfilar des dels 48 milions d'euros inicialment pressupostats fins als 110 milions finalment liquidats, diversos dirigents del PP autonòmic s'han lucrat i han incrementat el seu patrimoni. I el primer de tots, Jaume Matas, president balear durant la legislatura del 2003 al 2007, quan va tenir lloc tota la trama, que va adquirir una mansió al centre de Palma decorada amb quadres d'alt valor i altres col·leccions de luxe. La xarxa, però, també hauria servit per enriquir altres líders populars, membres del govern balear, amics i familiars, i fins i tot per finançar il·legalment el PP i pagar algunes despeses de la seva campanya electoral del 2007. L'entramat d'empreses, que facturaven al govern balear i entre elles, facilitava el procés d'inflar despeses i desviar així part de les partides del projecte de construcció i promoció de Palma Arena i d'altres esdeveniments més o menys relacionats.